71STE JAARGANG No. 8981 ZATERDAG 20 MAART 1954

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Directie: J. F. L. Stolwijk en J. A. M. Hart
Hoofdredacteur: A. G. Jansen. Kantoor: Consciëntiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858, Administratie 3550. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.— per maand (bij vooruitbetaling)
Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao

KONINGIN PASSEERDE, MAN VIEL FLAUW

Onvermoeid vervolgt het Engelse koningspaar de vele officiële bezoeken, welke het in Australië moet afleggen. Bij zijn bezoek aan Cairns, Queensland, was het koninklijk paar getuige van een klein intermezzo. Eén van de opgestelde erewachten van de Torres Strait Islanders werd overmand door een flauwte en moest door een te hulp geschoten Rode-Kruiser weer tot zijn positieven gebracht worden.

Inter Amerikaanse Conferentie

Probleem van Kolonialisme slechts vluchtig behandeld

Caracas. — Zoals te voorzien was, plaatsten de Verenigde Staten zich tijdens de besprekingen over het kolonialisme min of meer afzijdig door een standpunt in te nemen, dat wel op sommige punten overeenstemming vertoonde met dat wat door velen werd verdedigd, maar toch op andere punten daarmede in strijd was, onder meer doordat de Verenigde Staten zich bepaaldelijk niet op het standpunt stellen, dat op de kortst mogelijke termijn aan het kolonialisme in Amerika een einde moet komen. Dit laatste was wel een van de punten, die in alle redevoeringen van de 19 andere afgevaardigden naar voren trad. Men gebruikte daarbij soms sterke woorden. De afgevaardigde van Ecuador bijvoorbeeld noemde het kolonialisme een kanker voor Amerika. De spreker voor Guatemala noemde het kolonialisme o.a. een belediging voor iedere Amerikaan.

De Engelse positie in Honduras noemde hij een klassiek voorbeeld van macht boven recht. „Wat tot nu toe koloniën heette, wordt thans overzeese gebieden genoemd. Men heeft zelfs een zekere mate van autonomie gegeven, maar het is en blijft kolonialisme. Autonomie is een surrogaat van iets, dat geen surrogaat kent, namelijk de vrijheid" — aldus deze afgevaardigde.

De meest naar voren gebrachte argumenten in het debat waren: alle volkeren van het Amerikaanse continent hebben recht op zelfbeschikking; de traditie van de nieuwe wereld is een gemeenschap van vrije naties te vormen; het ideaal van vrijheid en emancipatie is nog niet bereikt, zolang er kolonies en bezette gebieden zijn; iedere vorm van politieke of economische afhankelijkheid dient te verdwijnen; het bestaan van afhankelijke gebieden op ons continent tast onze veiligheid aan; kolonies zijn uit de tijd; Amerikanen behoren vrije mensen te zijn; de thans nog afhankelijke gebieden zijn beter gepreparccrd op zelfstandigheid dan de Amerikaanse landen waren, toen zij zich vrij maakten.

Dat hierbij over de koloniën als zodanig gezwegen werd en dat over de sociale en economische toestanden in wat men op deze conferentie Koloniën en bezette gebieden noemt feitelijk met geen woord werd gerept — als het ter sprake kwam, werden enkele uit hun verband gerukte feiten genoemd — trok het niveau van de bespreking omlaag. Niet in deze commissie, maar wel in andere kwamen feiten naar voren, die de vergelijking tussen de omstreden gebieden en de republieken van Latijns-Amerika zeker niet ten gunste van de laatste deed uitvallen.

Dat ongeveer twee/derde van de bevolking van Latijns-Amerika analfabeet is, dat 5/6 in woningen leeft, die in geen enkel opzicht deugen, dat in vele landen van Latijns-Amerika de meest elementaire beginselen van sociale zekerheid afwezig zijn; dat de bevordering van de volksgezondheid nog in de kleinste maat kinderschoenen staat, dat ook de rassendiscriminatie, waarover als gevolg van een resolutie van Panamá in de laatste uren van de bespreking van het communistisch gevaar nog het een en ander is gezegd, nog altijd bestaat — om de spreker van Uruguay over dit onderwerp aan te halen: „Laat ons eerlijk zijn. Theoretisch, volgens onze wetten, kennen wij geen rassendiscriminatie, maar het komt in alle Amerikaanse landen voor" — en juist gericht is tegen het donkere ras, dat overwegend voorkomt in de koloniën, zijn feiten, die zorgvuldig werden vermeden.

Dit is daarom vooral jammer, omdat inderdaad waar is, dat iedere Amerikaan het feit, dat zijn continent geen vrij continent is, zeer ernstig opneemt. Een duidelijk en eerlijk gesprek hierover, wat ook het doel is van de bovenvermelde resolutie, zal voor alle betrokken partijen gewenst zijn, maar dit gesprek zal pas werkelijk zin hebben, indien de diverse partijen ook werkelijk bereid zijn de eerlijke feiten te noemen en te aanvaarden. In Caracas heeft men zich beperkt tot een enkel aspect van het probleem en of deze min of meer eenzijdige behandeling de oplossing dichter bij heeft gebracht, is maar zeer de vraag. Bij dit probleem zijn het zeker niet alleen de sentimentele, maar wel degelijk ook de economische en sociologische aspecten, die een woordje meespreken en deze zijn door geen der gedelegeerden genoemd.

Paap weldra 25 jaar in Gouvernementsdienst

St. Maarten. — Op 1 April a.s. zal het 25 jaar geleden zijn, dat de heer Paap, Gezaghebber van de Bovenwindse Eilanden in Gouvernementsdienst kwam.

Het is nog niet bekend, of dit zilveren jubileum van de Bovenwindse Gezaghebber met enige luister gevierd krijgen.

Vrouwelijke hongerstakers door Naguib gerustgesteld

Cairo. — De Egyptische suffragetteleidster, mevrouw Doria Sjafik, en zeven van haar feministische volgelingen hebben haar één week oude hongerstaking beëindigd na verzekeringen te hebben ontvangen van president Mohammed Naguib. Zij hadden vertegenwoordigsters geëist in de grondwetgevende vergadering, die in Juli door de Egyptische stemgerechtigden zal worden gekozen.

Strato-clipper vliegt in record-tijd

Amsterdam. — Een „strato" clipper van de Pan American World Airways heeft het traject Tokio-Honolulu — bijna 6200 kilometer afgelegd in de recordtijd van 9 uur en 18 minuten, dat wil zeggen met een gemiddelde snelheid van 664 km per uur.

Gezagvoerder Andy Anderson maakte gebruik van de zogenaamde „jet stream", of straalstroomwind, die zich op grote hoogte en in bepaalde tijden van het jaar in de richting Oost naar West voordoet.

LAATSTE NIEUWS

Jordanië gaat helpen bij opsporing van bende

Tel Aviv. — Israël heeft vandaag een aanbod aanvaard van Jordanië om de terroristische bende, die de overval in de Schorpionpas heeft gepleegd en elf mensen vermoordde, te helpen opsporen, zo is officieel meegedeeld. Het aanbod was uitgegaan van de chef van de Jordaanse legerstaf, luitenant-generaal Glubb Pasja, het werd gedaan door tussenkomst van de gemengde Jordaans-Israelische wapenstilstandscommissie.

Recht tot het Hart

— In het ongeluk vinden wij meestal de rust weer, die ons door de vrees voor het ongeluk werd ontroofd.

Sensatie-proces Montesi

Het proces Montesi in Italië brengt de ene sensatie na de andere. Links de Italiaanse minister van buitenlandse zaken Atillio Piccioni, wiens zoon, evenals de voormalige chef van de Italiaanse politie, Pavone (rechts), voor de getuigenbank is gedagvaard.

Plechtigheid in koninklijk paleis te Madrid

FRANCO in de „Opperste Orde" opgenomen

Door de kardinaal-primaat van Toledo met halssnoer omhangen

(Van onze correspondent in Spanje)

Met grote praal en plechtigheid heeft dezer dagen de effectieve opname plaats gehad van het Spaanse staatshoofd, generaal Franco, als ridder in de Opperste Orde van Christus, waartoe hij op 23 December van het vorig jaar bij pauselijke breve was benoemd. Het ceremonieel voltrok zich in de kapel van het koninklijk paleis te Madrid, bekend als „Palacio de Oriente". Aanwezig waren o.a. de voltallige Spaanse regering, het corps diplomatique met zijn deken, de pauselijke Nuntius, aan het hoofd, en van Spaans kerkelijke zijde de kardinaal-primaat van Toledo, de kardinaal-aartsbisschoppen van Tarragona en van Santiago de Compostella, de bisschop van Madrid, die zich „patriarch der West-Indiën" mag noemen, de aartsbisschop-hoofdaalmoezenier der Spaanse strijdkrachten en de bisschop der Spaanse Katholieke Actie. Als gebruikelijk viel de afwezigheid op van de aartsbisschop van Sevilla, kardinaal Segura.

Reeds enkele maanden geleden, op een bijeenkomst te Madrid van de Kardinalen en aartsbisschoppen van Spanje, ter gelegenheid waarvan het doorluchtige college uiteraard een hoffelijk bezoek moest brengen aan het hoofd van de staat, had de aartsbisschop van Sevilla, die niet ziek was — samenvallend met de bijeenkomst te Madrid, verrichtte deze kerkvorst een kerkconsecratie in zijn diocees — zich laten vertegenwoordigen door een van zijn suffragaanbisschoppen, die van Cordoba. En men herinnerde zich natuurlijk ook de afwezigheid van Kardinaal Segura bij de baretopzetting door generaal Franco aan de nieuw benoemde Spaanse kardinalen, en eerder nog bij het Int. Eucharistisch Congres te Barcelona.

Velen van de wereldlijke genodigden bij de hier besproken opnameplechtigheid, hadden hunne dames meegebracht; deze waren allen in het zwart, en de kapsels getooid met de Spaanse mantilla. Het ceremonieel voltrok zich in drie delen. Terwijl de nieuw benoemde ridder en zijn gemalin zich op hun plaatsen bevonden onder het baldakijn van de koninklijke troon, werden enige hymnen gezongen, besloten met een aanroeping van de patroon van Spanje: „St. Jacob, sta ons bij!"

Vervolgens kwam generaal Franco, die gekleed was in de gala-uniform van „capitan-general", knielen op een voor het hoofdaltaar geplaatste bidstoel, legde hij de vereiste geloofsbelijdenis af en werd hij, nadat de pauselijke benoemingsbreve was voorgelezen, door de kardinaal-primaat van Toledo, Z. Em. Pla y Deniel, omhangen met het halssnoer van de „Opperste Orde". De ministers van Buitenlandse Zaken en van Justitie traden hierbij op als getuigen. Tot slot werd, gepresideerd door de kardinaal-primaat, een plechtig „Te Deum" gezongen.

Slechts vier ridders

Het is bekend, dat de onderscheiding met het ridderschap in de „Opperste Orde van Christus" — het ridderschap is de enige graad van de Orde — slechts in uiterst sporadische gevallen wordt verleend. De thans regerende Paus verleende haar tot dusver slechts tweemaal, behalve aan het Spaanse staatshoofd aan de inmiddels overleden grootmeester van de souvereine orde van Malta, prins Chigi. Het totaal aantal in leven zijnde ridders bedraagt momenteel vier; het zijn, behalve generaal Franco, aartshertog Eugène van Oostenrijk, prins Felix van Bourbon en ex-koning Umberto II van Italië. In de desbetreffende breve, die de H. Vader aan zijn „beminde zoon Francisco Franco Bahamonde, hoofd van de Spaanse Staat" heeft gericht, worden met name twee gronden voor zijn benoeming aangevoerd. „Wij herinneren ons", zo zegt het schrijven, „met hoe grote plechtigheid en toevloed van gelovigen het vorig jaar te Barcelona het Internationaal Eucharistisch Congres werd gevierd, waaraan de burgerlijke autoriteiten hun geestdriftige medewerking hadden verleend. Bovendien hebben Wij Ons geluk gewenst met de voorspoedige afsluiting van het Concordaat tussen deze Onze H. Stoel en de Spaanse Natie, en met uw aanhankelijkheid aan de Stoel van Petrus, die ten duidelijkste uit deze belangrijke overeenkomst is gebleken. Aldus zijn de betrekkingen, die ten allen tijde tussen de Romeinse Opperpriesters en de Spaanse Natie hebben bestaan, tot vrucht en nut van beiden, bevestigd geworden. Wij weten, uit de officieuze brieven, die gij Ons gezonden hebt en waarvoor Wij U onze meest uitdrukkelijke dank betuigen, dat zulks ook Uw gevoelen is en dat van het katholieke Spaanse volk". De breve liet ook aan het Spaanse staatshoofd de keus van de „Kardinaal der Heilige Roomse Kerk" of van de „in gemeenschap met de H. Stoel levende bisschop" voor het verrichten van het opnameceremonieel.

De Spaanse perscommentaren, die het zeldzame feit vergezellen, kan men aldus samenvatten: „de betekenis ervan is niet slechts protocollair: de uitverkiezing betekent een erkenning en huldiging van Franco's werkelijke verdiensten als „verdediger van het Geloof".

FRANCISCO FRANCO
........uitverkiezing........

Kaarten niet goed geschud?

Cranston. — Vier bridgende dames te Cranston in de Verenigde Staten hebben, naar zij zeiden, dezer dagen ieder dertien kaarten van één kleur in handen gekregen. Wiskundigen hebben berekend, dat dit een kans is van 1 op 2.200.000.000.000.000.000.000.000.000.

Op een persconferentie, die Vrijdagmiddag jl. werd gehouden, toonde de beeldhouwer Antonio Rodriguez del Villar zijn maquette voor een 7 meter hoog Maria-monument, dat op een van onze pleinen opgericht zal worden. Fotograaf Fischer legde schepper en schepping vast op de gevoelige plaat. Hij deed dit voor een spiegel, zodat ook de achterzijde van het beeld te zien is.

Gezaghebber Bovenwinden

Wordt Paap herbenoemd?

St Maarten. — Naar alhier wordt vernomen, zal de heer Paap, gezaghebber van de Bovenwindse Eilanden, een herbenoeming in deze functie aannemen, wanneer opnieuw een beroep op hem zal worden gedaan. De termijn van de huidige zes-jarige ambtsperiode van de heer Paap loopt op 9 April af. Aangezien tot nu geen enkele aanwijzing bestaat op welke wijze in de komende vacature zal worden voorzien, is de verwachting gewettigd, dat de heer Paap, die 48 jaar oud is, en dus nog geenszins aan een pensioengerechtigde leeftijd toe is, opnieuw met het Gezaghebberschap over de Bovenwindse Eilanden zal worden belast.

De (tot nu toe) enige in aanmerking komende candidaat, de heer Van Rijswijk, is reeds 53 jaar oud. Hij kan dus niet voor een zes-jarige periode benoemd worden, aangezien het Gouvernement geen personen, ouder dan 55 jaar, in dienst neemt.

Amerikaans vliegtuig landde op gletcher

St. John. — Een Amerikaans militair vliegtuig met zeven man aan boord heeft een noodlanding gemaakt op een gletscher ten Noorden van de Amerikaanse basis Thule op Groenland en sindsdien is niets meer ervan vernomen. Het toestel is uitgerust met skies en meldde, dat het ding ging landen wegens gebrek aan brandstof. De positie was onbekend. Twee der inzittenden zijn burgers. De bemanning beschikt over speciale poolpakken.

Resolutie tot bescherming van de mens aangenomen

Argentinie proclameerde onafhankelijkheid van Falkland-eilanden en Zuidpoolgebied

Caracas. — De commissie voor speciale zaken van de Pan-Amerikaanse Conferentie te Caracas heeft gisteren een resolutie aangenomen, die de Amerikaanse staten een reeks maatregelen aanbeveelt tot versterking en bescherming van de rechten van de mens. De resolutie, die vele afgevaardigden krachteloos achtten en vergeefs trachtten te wijzigen, werd met achttien stemmen bij twee onthoudingen, o.a. Guatemala, aangenomen.

De Argentijnse gedelegeerde, José Carlos Vittone, heeft op de vergadering van de juridisch-politieke commissie de souvereiniteit van Argentinië over de Falkland-eilanden, Zuid-Georgië en Sandwich uitgeroepen alsook over het Zuidpoolgebied.

Zenuwverlammend gas

Denver. — De plaatsvervangende bevelhebber van het Rocky Mountain-arsenaal bij Denver, kolonel Efner, heeft bevestigd, dat in het arsenaal zenuwverlammende oorlogsgas, aangeduid met de letter G, wordt vervaardigd. Volgens een dagbladbericht was dit gas zo gevaarlijk, dat een kleine druppel vloeistof, met G-gas bewerkt, een man binnen dertig seconden kan doden.

El Salvador wint voetbaltournooi

Mexicostad. — Op de Middelamerikaanse Spelen te Mexicostad won El Salvador de voetbalwedstrijd tegen Panama met 1—0; Colombia sloeg Cuba met 2—1.

De eindstand luidt: El Salvador 7, Mexico 6, Colombia 5, Panama 2 en Cuba nul punten.

Basketball: Panama slaat Cuba 91-70; Mexico slaat Puerto Rico 94-90; Colombia slaat de Dominicaanse Republiek 80-55.

Bij de dames won Mexico van Cuba 73-51 en Guatemala sloeg El Salvador met 49-44.

Het volleybaltournooi is door Mexico gewonnen met Puerto Rico op de tweede en Cuba op de derde plaats.

Bij waterpolo sloeg Mexico Jamaica met 14-1 en werd Mexico eerste.

Verklaring van Caracas

De anti-communistische resolutie die door de Inter-Amerikaanse Conferentie te Caracas werd aangenomen, is van grote betekenis voor de collectieve veiligheid van de betrokken twintig landen. De stemming over deze resolutie heeft een klinkende overwinning voor de minister van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten opgeleverd. Want Dulles heeft het in deze verklaring geformuleerde standpunt vurig verdedigd tegen de critiek van verscheidene afgevaardigden. De verklaring kwam neer op een waarschuwing aan het adres van Moskou geen pogingen te doen het Westelijk halfrond binnen de Sovjet-invloedssfeer te brengen. Voor de Inter Amerikaanse Conferentie was tevoren een agenda van niet minder dan 28 punten opgesteld. Maar dit ene onderwerp — dat door de V.S. naar voren werd gebracht — was verreweg het belangrijkste.

De kern van de resolutie kan als volgt worden samengevat: als de internationale communistische beweging de politieke instellingen van enige Amerikaanse staat zou gaan domineren zou men dit opvatten als een bedreiging van de souvereiniteit en onafhankelijkheid van alle Amerikaanse staten. De vrede in heel Noord-Midden- en Zuid-Amerika zou er door alle naties overleg worden gepleegd. Bij dit overleg kan er met twee-derde meerderheid van stemmen besloten worden tot collectieve economische en diplomatieke sancties. Voorts stelde de resolutie de landen van Amerika voor gegevens uit te wisselen over op het Westelijk halfrond opererende agenten: over hun identiteit, hun werkzaamheden en middelen van bestaan. De verklaring kan beschouwd worden als een uitwerking van het Verdrag van Wederzijdse Hulp, dat in 1947 te Rio de Janeiro tot stand is gekomen, en tenslotte wijst het huidige besluit terug naar de leer die president Monroe reeds in 1823 verkondigde: in deze z.g. Monroedoctrine werd de Europese naties medegedeeld dat zij niet ongestraft territoriale ambities ten aanzien van de Amerika's zouden kunnen koesteren.

De resolutie is aangenomen met zeventien stemmen voor, met twee onthoudingen (van Argentinië en Mexico) en met één stem tegen, namelijk die van de Midden-Amerikaanse staat Guatemala. Deze laatstgenoemde natie is dan ook niet van rode smetten vrij. En het Kremlin heeft getracht via dit land invloed te verwerven aan de overzijde van de Atlantische Oceaan. De minister van Buitenlandse Zaken van Guatemala, Toriello, heeft bij het begin van de conferentie, toen in het debat gesproken werd van „het internationale communisme", de hoogst naïeve opmerking gemaakt, dat hij wel eens zou willen weten wat men onder deze term verstond. Hij werd door Dulles, in een voortreffelijke rede, van repliek gediend: „Het is ontstellend dat de buitenlandse zaken van een van onze Amerikaanse republieken worden behartigd door iemand die zo onwetend is dat hij nog dergelijk vragen moet stellen", merkte Dulles gevat op. Desondanks verklaarde hij zich bereid tot een gedegen antwoord: „Het internationale communisme is die wijd verbreide clandestiene politieke organisatie die door de leiders van de communistische partij van de Sovjet-Unie wordt bestuurd," verklaarde hij. „Sinds 1939", zo voegde hij er aan toe, „heeft deze organisatie vijftien eens onafhankelijke staten aan zich onderworpen." Hij wees op de dubbele rol van de Sovjet-diplomaten in het buitenland, die behalve de officiële vertegenwoordigers van hun land ook de chefs zijn van de agenten van Moskou die in de vrije wereld opereren. Dulles heeft ook uiteengezet hoe, sinds onder de tweede wereldoorlog de Comintern werd opgeheven, Moskou door middel van velerlei mantelorganisaties in de niet-communistische landen werkt. Hij noemde de Wereldfederatie van de Democratische Jeugd, met een hoofdkwartier in Praag; de Internationale Democratische Vrouwenfederatie, met een hoofdkwartier in Oost-Berlijn; de Internationale Associatie van Democratische Juristen; de Wereldvredesraad; en het Wereldcomité tegen Oorlog en Fascisme. De machtigste van al deze instellingen achtte hij de Wereldfederatie van Vakverenigingen, die vanuit Wenen geleid wordt. Al deze instellingen hebben vertakkingen in Amerikaanse staten en hun leden reizen, op kosten van de Sovjet-communistische partij, heen en terug naar de landen achter het IJzeren Gordijn, aldus voegde Dulles aan zijn betoog toe.

De Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken heeft zich enige tijd geleden, tijdens de Viermogendhedenconferentie te Berlijn, krachtig geweerd toen hij tegenover op een na de voornaamste vertegenwoordiger van het Kremlin stond. Hij heeft zich reeds toen een goed kenner getoond van het internationale communisme. Nu heeft hij opnieuw de methoden van Moskou aan de kaak gesteld. En door zijn toedoen is de zo belangrijke resolutie aanvaard die in de Inter-Amerikaanse geschiedenis bekend zal blijven staan als de Verklaring van Caracas.

Berlijn. — Reeds meer dan vijfhonderd leden van de Oostduitse volkspolitie zijn dit jaar naar West-Berlijn gevlucht. Hieronder zijn negenentwintig commissarissen.

Snelle hulp bij brandend toestel

Crash-landing op Plesmanvliegveld

Het vliegtuig staat in brand, snelle hulp is gewenst om de calamiteiten tot een minimum te beperken. De brandweer Hato zet dan ook de C02-spuit op het vuur. De CO2 staat onder hoge druk. Hierboven een actiefoto van de gisteravond gehouden oefening op het de Albert Plesman vliegveld.

Oefening baart snelheid

Dr. Albert Plesman Luchthaven. — Onder luid geloei reden gisteravond de Brandweerwagens, naar de plaats, waar enkele seconden tevoren een „crash-landing" was gemeld, veroorzaakt door het vliegtuig PJ-GAE. Tevoren was vanaf de toren het „stand-by" gegeven, voorts dat een toestel, de Blue Bird met een kapotte motor op een afstand van 40 mijl van de luchthaven op een hoogte van 4000 feet vloog. Direct kwam de verkeersleider in actie, de brandweer werd gewaarschuwd, het Rode Kruis stond paraat, terwijl ook de politie-hoofdwacht werd gealarmeerd. Dan meldt het vliegtuig plotseling, dat een der motoren is uitgevallen, het zal een landing maken op drie motoren. Nu wordt klein alarm gegeven. Toen het toestel aan de grond kwam, maakte hij een crash en vloog onmiddellijk in brand.

Brandweerlieden snelden naar de gereedstaande brandweerauto's. Uit de omliggende woningen spoedden zich de leden van de Eerste Hulp Ploeg Hato en meldden zich bij het noodhospitaal.

De brandweerauto snorde naar het brandende vliegtuig en de brandweerlieden zagen heftige vlammen naar alle kanten uitslaan. Binnen twee minuten waren zij ter plaatse en spoten CO-2 over het brandende toestel. Met man en macht trachtte men de vuurzee te doven.

Ambulance rukte uit

De ambulance, uitgerust met EHBO'ers, zette zich in beweging. Andere EHBO'ers gingen te voet en vonden slachtoffers van de ramp in een erbarmelijke toestand verkerend, hier een gebroken been, daar een diepe snijwond in de borst. Elders een patiënt half bewusteloos met uit de buik puilende darmen. Even verder een patiënt met een ernstig bloedende hoofdwonde; naast hem lag een bijna geheel verkoolde jongeman. Snel werd eerste hulp verleend. De zwaarst verwonden werden per ambulance naar het noodhospitaal gebracht.

De ploeg Hato kan het alleen niet meer af. Zoveel is er te verwerken. Gelukkig dat helpers en helpsters van het Colonne Rode Kruis Korps uit de stad direkt na het grote alarm naar Hato gekomen zijn. Ook de bekende witte Rode-Kruis ambulance is ter plaatse aanwezig. De helpers doen hun werk en dragen de zware lasten naar het noodhospitaal waar verdere EHBO verleend werd en waar de patiënten op volgorde worden gelegd, naar gelang de ernst van hun wonden.

Zwaar gewonden, die ziekenhuis behandeling nodig hadden werden per ambulance naar de stadsziekenhuizen afgevoerd door leden van de Colonne Rode Kruis. Zij, die niet geschikt zijn voor direct vervoer, worden in het noodhospitaal opgenomen, alwaar o.a. shock bestreden kan worden en bloedtransfusie kan worden toegediend. e.d.

De lichtgewonden worden definitief in de verbandkamer behandeld.

Deze oefening heeft ons laten zien wat samenwerking van verschillende instanties tot stand weet te brengen.

Vroeger bestond een z.g. Hato ploeg van de Colonne Rode Kruis. Bij alarm op de Luchthaven moesten de leden van deze ploeg zich uit de stad naar Hato begeven. Dit kostte minstens 20 minuten; hetwelk 20 minuten tijdsverlies betekende alvorens hulp verleend kon worden.

De International Civil Aviation Organisation (ICAO) eist echter voor een goed geoutilleerde Luchthaven, een effectieve en snelle hulpverlening.

In Januari 1952 werd een commissie ingesteld met als taak de Regering van advies te dienen nopens de maatregelen, welke op medisch gebied dienen te worden getroffen om bij eventuele vliegongelukken paraat te zijn.

In deze commissie werden benoemd de Heer Directeur van de Openbare Gezondheidsdienst als Voorzitter en de Heren Dr. P.J. Allaart, Dr. K. Vaandrager en de Heer H.C.M. Hakkenberg van Gaasbeek tot leden, en de Heer C.R. Molina tot secretaris.

De commissie kwam tot gedegen voorstellen, die uitgevoerd werden met steun van verschillende Gouvernements instanties.

Zo werd het oude noodhospitaal op Hato gerestaureerd, van een ambulance, verplegingsartikelen en eerste hulp materiaal voorzien.

De KLM arts, momenteel Dr. K. Vaandrager, werd benoemd tot Luchthaven arts. Onder zijn leiding werden EHBO'ers opgeleid. De EHBO'ers werden in het verband van de Colonne Rode Kruis opgenomen. Zij vormen thans het „Peleton Hato" met als speciale taak de direkte hulpverlening bij crashes van vliegtuigen.

Waar de leden van dit Peleton op Hato werken en wonen zal bij alarm binnen 5 minuten het grootste deel van dit Peleton paraat zijn.

De Leiding van de Verkeerstoren van de Dr. A. Plesman Luchthaven, berustte tijdens deze oefening bij de heer P.J. van Nieuwenhyze, Chef Luchtverkeersbeveiliging, bijgestaan door enkele Luchtverkeersleiders.

De brandweer stond onder deskundige leiding van de Heer Dorenbos, die voor zijn harde zwoegen zeker een pluimpje verdiend. Hij was vergezeld van zijn onafscheidelijke assistent Ankoné.

De staf van de Colonne Rode Kruis Korps coordineerde deze oefening, waaraan de T.O. 1e Lt. C.W.G. Schotborgh het grootste aandeel had.

De leiding van de eerste hulp verlening op de plaats des onheils berustte bij de srgt majoor Van Gent bijgestaan door de sergt majoor Jamaloodin.

De helpstersafdeling van het Peleton Hato richtte met hun wnd Cdte. Mevr. Bruinenberg onder toezicht van de Algemene Cdte. Mevr. Allaart het noodhospitaal in en verpleegden de gewonden.

Na deze zeer geslaagde oefening begaven de genodigden, die door de Luchthavenmeester J.I. Boom ontvangen waren, met hem naar het KLM restaurant — stationsgebouw —, alwaar onder een koele dronk een nabespreking gehouden werd.

Bij deze genodigden zagen wij o.a. de Gedeputeerden C. Kroon en E.J. Roozendaal, Hoofd-Commissaris Venema, officials van de K.L.M. en de Officier van Justitie mr. W.R. Boom, alsmede de Costarikeinse Luchtvaartdelegatie, die de gehele oefening met belangstelling volgde.

JOHAN SOPHIA VOOR HET HOF

Willemstad. — Naar wij vernemen zal de zaak Sophia zeer waarschijnlijk de 13e of de 27e April door het Hof behandeld worden. Het schijnt, dat de verdediger nu een memorie gaat indienen, hetgeen binnen twee weken na de verklaring van in hoger beroep te komen, zijn beslag moet Deze memorie dient te vermelden de middelen en gronden, waarop betrokken partij haar beroep steunt, en moet ondertekend zijn door dezelfde partij, of raadsman resp. gemachtigde. (art. 220 wetb. v. strafvordering). De tegenpartij, in dit geval het O.M., zal deze memorie ter inzage kunnen krijgen.

MEMORIE VAN ANTWOORD VERSCHENEN

Willemstad. — Naar wij vernemen, is de Memorie van Antwoord verschenen op de Overdracht Landsverordening Sociale- en Economische Zaken.

COMMISSIEVERGADERINGEN

Willemstad. — Naar wij vernemen, zullen de Staten Maandag en Dinsdag op Curaçao, Donderdag en Vrijdag op Bonaire in commissie-vergadering bijeenkomen. Als een der voornaamste punten van behandeling staat op de agenda de vaststelling van het nadelig saldi van de begroting 1954 van het eilandsgebied Bonaire. De Staten wensen met betrekking tot deze materie ter plaatse te worden ingelicht.

WEERBERICHT

Max temp. 29,4 °C (84.9 °F) Min. temp 25.8 °C (78.4 °F) en Gem. 26.9 °C (80.4 °F)

Max wind 20 Min. 10 Gem. 16 knopen. ......

Vochtigheid 70%. Neerslag geen.

Helder 1 Licht bew. 6 bewolkt 16 en zwaar bewolkt 2 uren.

Onderzoek „Ezel"-ongeval

Willemstad. — De Procureur-Generaal met de leden van de technische commissie zijn van St. Kitts teruggekeerd terzake het onderzoek naar het ongeval waarbij de K.L.M.-DC-3 „de Ezel" bij het landen uit de runway liep.

Het onderzoek ter plaatse is, zo wij van de Procureur-Generaal vernemen ten einde. Een uitvoering getuigen verhoor heeft plaats gevonden enkele machine onderdelen zijn naar Curaçao vervoerd, teneinde het onderzoek op technisch en vliegtechnisch gebied te complementeren. dit onderzoek zal eerst definitief kunnen worden vastgesteld aan welke oorzaken bedoeld ongeval toe te schrijven is.

De „Ana del Carmen" het onfortuinlijke zeilscheepje, die in de nacht van Zondag op Maandag in de golven verdween, kreeg voldoende assistentie van de zijde van de „van Speyck' 'om het hoofd boven water te houden. Het mocht niet baten. Hier een foto van het scheepje, die door de „van Speyck", waarvan wij slechts het achterstuk kunnen ontwaren,, op sleeptouw genomen werd. Enige tijd na het nemen van deze foto verdween de boot in de golven.

De Luchtvaartraad van Costa Rica is momenteel de gast van de KLM. Toen het gezelschap op het Dr. A. Plesman-vliegveld arriveerde met de KLM-machine „Bonaire" was de directeur van het West Indisch Bedrijf der KLM, de heer M. Koster aanwezig om de gasten welkom te heten. Ook de pers- en propagandachef J. Haak was present om tesamen met het hele gezelschap even vriendelijk in de nimmer falende lens van Fotograaf Fischer's equipment te blikken.

Sport

ADRIANA WINT GOUDEN MEDAILLE

Willemstad. — Van de zijde van de Nablo vernamen wij, dat de Curaçaose athleet Adriana, die met Betrian aan de Midden-Amerikaanse Spelen in Mexico deelgenomen heeft, de gouden medaille voor het gewichtheffen heeft gewonnen. Hij behaalde de eerste prijs met een totaal gewicht van 300 kilo en verbeterde hiermee het record van Centraal-Amerika.

Betrian, eveneens gewichtheffen, kwam op de zesde plaats te staan met het „liften". Hij was echter niet ver van het hoogste gewicht van 340 kilo, waarmede Cuba de eerste prijs won. Betrian stootte n.l. 322½ kilo. De zesde plaats van Betrian is waarschijnlijk te wijten aan de verschillende neusbloedingen, die Betrian de laatste dagen gehad heeft door de weersomstandigheden. De beide athleten zullen morgenavond om 10.20 uur op de Dr. Plesmanluchthaven aankomen.. Zij zullen zeker met trots uit de K.L.M.-machine stappen.

Wij wekken onze lezers op morgenavond op Hato aanwezig te zijn om de beide athleten een hartelijke ontvangst te bereiden. Het is voorwaar een prestatie te noemen van Adriana, die momenteel wel in topvorm is, om met liefst twee medailles terug te keren. Zoals bekend won hij een zilveren medaille met het kogelstoten, waarbij een fractie van een centimeter beneden de eerste prijswinnaar bleef. Met het gewichtheffen won hij de gouden plak. De uitzending van deze Curaçaose athleten is zeer zeker verantwoord geweest.

Voorts vernemen wij dat het Bestuur van de Jolly Fellows Society het clubgebouw welwillend ter beschikking heeft gesteld om Adriana en Betrian een waardige hulde te bereiden. Belangstellenden zijn van harte welkom.

NUMMER EEN TEGEN NUMMER TWEE

(Van onze Sportverslaggever)

Willemstad. — Nu Sithoc verleden Zondag Jong-Holland heeft verslagen, zal de wedstrijd van morgen extra spannend worden. De Collegemannen, die de ex-kampioenen in beide ronden van de lopende competitie wisten te verslaan, zullen nu vanzelfsprekend trachten ook de huidige kampioenen hun eerste nederlaag toe te brengen. Indien dit zal gelukken, zal Sithoc Sub-kampioen worden, ook al weet Jong-Holland het te winnen van Subt. Indien de Roden echter gelijkspelen met Subt, zal Jong-Holland het moeten winnen van de huidige kampioenen om gelijk te staan met het College in welk geval de grootste doelgemiddelde in aanmerking zal komen voor de tweede plaats.

Sithoc heeft reeds bewezen te kunnen voetballen, doch eenieder moet toegeven dat onze tegenwoordige kampioenen duchtige tegenstanders zullen zijn voor de Roden en niet zullen toestaan, dat de club, die hen aan het kampioenschap hielp, ook hun eerste overwinnaars zullen worden. Het belooft morgen op het Rifstadion een goede partij te worden, want Subt zal vechten om de titel **„ongeslagen kampioen"** terwijl voor Sithoc de titel „sub-kampioen" op het spel staat.

JACK SUBERO IN DE RING

(Van onze Sportverslaggever)

Willemstad. — Vanavond zullen de boksliefhebbers weer een spannende programma te zien krijgen, dat wordt aangeboden door de Caribbean Boxing Club. Promotor Clarence Fraites wist voor de mainbout de knockout-artist van Trinidad Jack Subero te doen overkomen voor een gevecht van tien ronden tegen de kampioen van Colombia. Kid Colombia is een zeer goede bokser en heeft meer dan tachtig overwinningen op zijn naam staan, waarvan één in de Madison Square Garden.

Verder krijgen wij een locale achtronder tussen Fighting Couga en Little Dinamite, twee bekende en zeer gewilde boksers, die zeker een interessant gevecht kunnen laten zien. Ook Young Turpin van Sint Maarten en de Nederlander Fellow Richard, van wiens kunnen wij reeds eerder getuige konden zijn, zullen elkaar ontmoeten in een gevecht over vier ronden. Verder nog een vierronder tussen Dinamite Jr. en Gentle Donald, die belooft heeft vanavond wel gentle te zullen zijn doch hard te slaan. Als extra toegift zullen de bezoekers nog kunnen genieten van twee amateurgevechten tussen locale krachten.

Het belooft een zeer interessant programma te worden, en aangezien een gedeelte van de opbrengst ten goede zal komen van het Rode Kruis, wordt op een grote opkomst van belangstellenden gerekend.

VAART EN VLUCHT

Haven: Vrachtschepen 7 in, 7 uit
Tankschepen 12 in, 9 uit
Zeilschepen 9 in' 2 uit.
Passagiers landend 10, vertrokken 10 doorgaand 60.
Hato Vliegtuig 11 in, 13 uit
Passagiers landend 103, vertrokken 120 doorgaand 60

Milbank nr Georgetown, **Santa Paula** v La Guaira nr Carthagena, **Uranus** v Ciudad Trujillo nr La Guaira, **Glomdal** v Antwerpen nr Guayaquil, **P T Seafarer** nr Cristobal. Helicon v New York nr Aruba, **Delft** nr Antwerpen.

Het K.L.M. vliegtuig, dat Vrijdag 0.30 van Curaçao vertrok, landde hedenmorgen om 0.58 te Amsterdam.

De machine vertrokken Vrijdag van Amsterdam landde hedenmorgen om 5.30 uur op Curaçao.

Beursberichten

NEW YORKSE EFFECTENBEURS

New York. — De New Yorkse Effectenbeurs steeg gisteren tot een nieuw hoogtepunt voor dit jaar onder leiding van de industrieën en openbare nutsbedrijven. Bij het verder verloop kromp de handel in en de prijzen toonden slechts weinig verandering. De markt sloot vast met koersstijgingen tot één punt. Aantal verhandelde fondsen 1201; hoger 567; lager 317; onveranderd 317. Aandelenomzet 1.930.000; obligatie-omzet $ 3.192.000.

American Tel. and Tel.	164 3/8
Anaconda	33
Bethlehem Steel	56 1/8
Dupont de Nemours	114 7/8
Geral Electric	100 3/8
General Motors	64 3/4
Int. Tel. and Tel.	16
Shell Oil	93 1/2
Standard Oil of New Jersey	80 7/8
U.S. Steel	42 1/4

ARUBA

SCHEEPVAARTDRUKTE

Oranjestad. — In de afgelopen maand liepen totaal 443 schepen de haven van Oranjestad binnen met een totaal tonnage van 2.503.530 BRT. In Februari van het vorig jaar was dit resp. 474 met 2.396.176 BRT.

In de 443 schepen zijn verdisconteerd: 342 tankers met 2.340.575 BRT (388 en 2.196.135); 41 stoomschepen met 160.915 BRT (53 en 198.807) en 60 zeilschepen met 2.040 BRT (33 en 1.234). De tussen haakjes geplaatste cijfers hebben betrekking op Februari 1953.

STOFFELIJK OVERSCHOT CASEY EMAN WORDT DINSDAG OP ARUBA BEGRAVEN

Oranjestad. — Het stoffelijk overschot van de heer Casey Eman, die in Amerika is overleden, wordt via Curaçao naar Aruba getransporteerd. De aankomst kan ongeveer om half negen Dinsdagmorgen plaats vinden. Er zal een rouwdienst worden gehouden in de Protestantse kerk, waarna des middags de begrafenis zal plaats vinden.

DE LEZING VAN PROF DR OZINGA

Oranjestad. — Voor een veertigtal belangstellenden, w.o. wij vele leerkrachten van Bijzonder en Openbaar Onderwijs zagen, hield prof dr Ozinga gisteravond in de Julianaschool een interessante lezing over monumentenzorg, die ook op Curaçao gehouden was. Onder de aanwezigen merkten wij ook nog op de heer Thijs van de Sticusa, de heren L. C. M. Kerstens en Van Drimmelen. De heer Dumaine, voorzitter van de Volks Universiteit, sprak een kort openingswoord en zeide verheugd te zijn, dat ondanks een goede film en de sportwedstrijden er toch zo'n belangstelling was, op de 13e lezing van de Universiteit. Ook hier zeide prof. Ozinga, dat het nuttig zou zijn een Stichting in het leven te roepen in het belang van de monumentenzorg. De lichtbeelden gaven de aanwezigen ook hier een duidelijk beeld, van wat er zo al behouden kan blijven.

UITSLAG BRIDGE-DRIVE TROCADERO

Oranjestad. — De uitslag van de gisteravond in Trocadero gehouden bridgedrive met 16 tafels was als volgt: heren Grinsven-Vocks 6880 pt; dames De Pauw-v.d. Sloot 5340 pt; heren v. Dijk-Boot 5270 pt en heren De la Fuente-Snoek 4200 pt.

STIER LOS GEBROKEN

Oranjestad. — Een stier zag kans uit het locaal van het abattoir te breken. Gelukkig liep het dier de richting van de Eagle op, waar het door de politie kon worden neergelegd.

BURGELIJKE STAND

Oranjestad. — Geboren: op 14 Feb. zoon van F. Adams en M. Hazel; 28 Feb. zoon van Th. Mc. Nicholls en N. P. Payne; 1 Maart dochter van J. Jasper en R. Debique, zoon van Liverpool en M. Stanislaus; 3 Maart dochter van Th. Boots en A. Havens, dochter van S. Sutherland en R. Gibson; 4 Maart dochter van A. Krozendijk en P. Maduro; dochter van P. Henriquez en J. Geerman; 5 Maart dochter van A. Brunk en I. Baptiste, dochter van J. Odor en Carraquezo, zoon van M. Sologniez en C. Kock.

Getrouwd: op 4 Maart R. Hodge en M. H. Richardson; 6 Maart L. A. Leynez en E. P. Gumbs

RADIO KELKBOOM IN DE AETHER

Oranjestad. — Hedenochtend 11.15 uur zal de zender Kelkboom officieel in de lucht gaan. De Gezaghebber mr L. C. Kwartsz heeft de officiele opening verricht met het uitspreken van een rede.

PROGRAM

Zaterdag: 17.00 Opening; 17.01 Heruitzending van het openingswoord Gezaghebber; 17.06 Wat de handel ons biedt met platenmuziek; 17.30 Kinderuurtje verzorgd door de onderwijzersbond; 18.00 Reclame-uitzending met muziek; 18.30 Dinermuziek; 19.00 Reclameuitzending met muziek; 19.45 Nieuwsberichten; 20.00 Wat de handel ons biedt; 20.30 Programma van U. Baynes, o.l.v. Benny Rombouts; 20.45 Vervolg wat de handel ons biedt; 21.30 Sluiting.

Zondag: 11.30 Opening met programma-overzicht; 11.30 Klassieke muziek; 12.25 Nieuwsberichten; 12.40 Reclame afgewisseld met muziek; 13.30 Sluiting; 17.00 Opening; 17.01 Reclame afgewisseld met muziek; 18.25 Voor de jarigen; 18.30 Dinermuziek; 19.00 Reclame-uitzending afgewisseld met muziek; 19.45 Nieuwsberichten; 20.00 Wat de handel ons biedt met platenmuziek; 21.30 Sluiting.

Monument voor de H. Maagd

Ereplaats voor Moeder Gods in katholieke gemeenschap

Willemstad. — Gisteren publiceerden wij het een en ander over het bezoek van de beeldhouwer Antonio Rodriguez del Villar aan Curaçao en over de reden van zijn aankomst uit Venezuela: de oprichting van een monument ter ere van de H. Maagd Onbevlekt Ontvangen, dat door de bevolking van Curaçao zal worden aangeboden aan het Bestuur van dit eiland.

Het plan om tot deze oprichting te komen, is vrijwel zo oud als de Commissie voor de buiten-kerkelijke viering van het Mariale Jaar, welke in de laatste maanden van het vorig jaar werd opgericht. Toen het plan voor een Maria-monument vastere vorm aannam, heeft een lid van deze commissie, de Eerw. Heer Dr A. Römer, onmiddellijk gedacht aan bovengenoemde eminente kunstenaar, van wie hij de grootste monumenten-groep ter herdenking van de historische slag bij Carabobo alsmede het standbeeld van Paus Pius IX te Rome kende.

Door de Commissie is daarop o.a. met deze kunstenaar contact gezocht, hetgeen geleid heeft tot zijn bezoek aan ons eiland, waarover wij reeds schreven.

De gedachten gaan uit naar een beeld van 7 meter hoogte uitgevoerd in marmer en de kunstenaar vertelde ons nog, dat zodra hij van plan vernam, de idee hoe hij het zou willen modelleren, bij hem opkwam. De keuze te bepalen van de plaats, waar het monument zal worden opgericht, is niet eenvoudig, omdat op dit punt met vele factoren moet worden rekening gehouden.

Op de allereerste plaats wel met de vraag, hoe groot het beeld uiteindelijk zal worden. Het is immers duidelijk, dat aan de omgeving van een monument van zeven meter hoogte, meer eisen gesteld moet worden, wat ruimte en achtergrond betreft, dan aan een beeld van geringere omvang.

Dan is er de kwestie of een plek, ook al voldoet ze uit esthetisch oogpunt, bruikbaar is uit hoofde van de practische eisen, die door verkeer enz. worden gesteld.

In ieder geval is zoveel mogelijk ruimte vóór het monument gewenst, gezien het feit, dat het in de bedoeling ligt jaarlijks aldaar een openbare hulde aan de H. Maagd te brengen. Het is dit jaar nl. juist 100 jaar geleden, dat door Spanje een soortgelijk monument van de H. Maagd aan Rome werd geschonken, en sedertdien wordt jaarlijks een Mariale hulde bij dit monument gebracht. Het is inderdaad een schone gedachte deze gewoonte hier op het eeuwfeest er van over te nemen en voort te zetten.

Op onze vraag aan de heer Del Villar hoe hij zich dit beeld heeft voorgesteld, antwoordde hij „Celeste, oh, pero es la Madre de Dios!"

Wij hopen, dat de Commissie in zijn grootse opzet zal slagen en dat ze te dien einde grote en edelmoedige bijdragen van de burgerij zal ontvangen wanneer er een beroep op haar gedaan wordt. Want een monument ter ere van de H. Maagd mag in onze overwegend katholieke gemeenschap niet ontbreken.

Leeuwarden. — De Maastrichtenaar Kees de Ruyter won het Nederlandse kampioenschap hoofdklasse kader 71/2 met 12 matchpunten. Tweede werd de Rotterdammer Teegelaar met 10 marchpunten en derde de Zwollenaar De Kleine met 8 matchpunten.

Bezoek aan de Maria-kerken van Curacao

Willemstad. — In de encycliek „Fulgens Corona" waarmede Paus Pius XII het Mariajaar 1954 aankondigde, geeft Zijne Heiligheid zijn wens te kennen, dat de katholieken Maria in dit jubeljaar in al haar heiligdommen, ja in alle kerken en kapellen bijzonder zullen vieren.

Oudjes van Habaai geven het goede voorbeeld

„Wij wensen, dat de gelovigen zo dikwijls mogelijk, daar waar een kerk of althans een altaar is, getooid met een beeld van de H. Maagd, samenkomen en niet slechts afzonderlijk, maar ook gezamenlijk eenstemmig en één van zin hun smeekbeden richten tot onze allerzoetste Moeder".

En om alle katholieken aan te moedigen de heiligdommen van hun Hemelse Moeder op haar feestdagen te bezoeken, heeft Z.H. de Paus een volle aflaat onder de gewone voorwaarden van biecht en H. Communie verleend aan alle gelovigen, telkens als zij op een Mariafeest een kerk bezoeken, toegewijd aan de H. Maagd en aldaar zes maal het Onze Vader, het Weesgegroet en het Eer aan de Vader bidden tot intentie van de Paus.

Bij die feestdagen hoort ook de feestdag van Maria Boodschap op Donderdag as. Curaçao bezit 7 parochiekerken, toegewijd aan O.L. Vrouw. De kerken van Pietermaai, Steenrijk, Groot Kwartier, Suffisant, Santa Maria, Jandoret en Charro — Mundo Nobo, zijn allemaal onder de bescherming van onze Hemelse Moeder gesteld. Het is de wens van Z.H. de Paus, dat alle katholieken van Curaçao zich beijveren om op Donderdag as. een of meerdere van die heiligdommen te bezoeken.

De oudjes van Habaai geven het voorbeeld. Onder de bekwame leiding van Soeur Ivonne en enkele andere Soeurs en helpsters zal een zestigtal oudjes de 7 Mariakerken van Curaçao op 25 Maart bezoeken. Wij hopen, dat vele gelovigen in de loop van de dag of in de avond dit schone voorbeeld zullen volgen.

Sabel-wedstrijden

Willemstad. — In plaats van de aangekondigde heren floret schermwedstrijden, welke zouden worden gehouden te Julianadorp, vinden er thans heren sabelwedstrijden plaats in de gymnastiekzaal van de Mariniers kazerne Suffisant en wel heden avond 20.00 uur, tussen de sabelequipes Mariniers I — Mariniers II en Mariniers I — PSV.

P.O.C. betrouwbaarheidsrit

Willemstad. — De Pasanggrahan Ontspannings Club is voornemens op Zondag 28 Maart a.s. een betrouwbaarheidsrit te organiseren over ca 100 km met verplicht rustpunt, de zogenaamde P.O.C.-rit. Aan deze betrouwbaarheidsrit is tevens verbonden de jaarlijkse wedstrijd voor vereniging-equipes om de P.O.C.-wisselbeker; door elke vereniging kan worden deelgenomen met een equipe van maximum 5 wagens, waarvan de 3 best geplaatsten meedoen voor de puntentelling.

Trekpleister voor zeelieden

Op Aruba staat een huis

Oranjestad. — Op de plaats waar vroeger de houten R.K. Kerk stond, schuin tegenover het Politiebureau, staat thans de International Seamen's Club, een tehuis voor elke zeeman. De Club wordt thans verbouwd en vergroot, dank zij de bezielende leiding van het bestuur en de grote bijdragen van verschillende instanties, waar de Lago vooral een groot aandeel in heeft.

Gistermiddag was er een bijeenkomst van het Bestuur, waarbij de pers was uitgenodigd. Aanwezig waren de heren W. Murphy voorzitter, T. Mc Aoliffe penningmeester, T. Fagan secretaris, F.E. Griffin onder-voorzitter, T. Malcolm, Kapt. W.F. Baker, J. Winstanle commissarissen, Z.E. Pastoor de Haas Geestelijk adviseur en de heer H.G. Verkruissen beheerder. Niet aanwezig konden zijn de heren F. de P. Wever, J.J. Royer, E. de Cuba en C. Schwengle. Bovengenoemde heren vormen het gehele bestuur. De aanneemingssom van het nieuwe project bedraagt f. 159.600.—. In 1929 verrees daar de houten R.K. kerk, welke werd omgebouwd in 1937, toen de nieuwe kerk daarnaast voltooid was. De Club wordt thans omringd door het terrein van de kerk en het Philomena College en staat in het centrum van Sint Nicolas.

Pastoor de Haas verklaarde gistermiddag met nadruk, dat het hier een speciaal tehuis voor zeelieden is en er geen „avondjes" gegeven worden, verkocht, geschonken of gespeeld wordt anders dan aan of door zeelieden. Vandaar dat het de sympathie heeft in handels-, industrieen scheepvaartkringen. De Lago schonk in 1953 f. 85.000.—, en ook de scheepvaartmaatschappijen, o.a. de K.N.S.M. droegen hun steentje bij. Een ieder die meent iets te kunnen doen in het belang van de Seamans' Club, kan zich in verbinding stellen met de heer Bill Murphy op de Lago, of de heer H. C. Verkruissen, beheerder van de Club. Het bestuur is uiterst dankbaar voor al hetgeen in het verleden door vrienden werd gedaan in het belang van de zeeman.

Met de constructie van de nieuwe International Seamen's Club, welke grotere faciliteiten voor zeelieden zal verschaffen, werd onlangs door de aannemersfirma Petrona & Croes een aanvang gemaakt. Men verwacht dat het nieuwe gebouw, dat binnen het terrein van de bestaande club te St. Nicolaas zal worden opgetrokken, in ongeveer een jaar tijds zal zijn voltooid.

In overeenstemming met haar doel, namelijk het steeds ten dienste staan van zeelideen wier schepen zich in Arubaanse havens bevinden, zal de club gedurende de constructieperiode niet gesloten zijn. Men is voornemens de nieuwe club in drie verschillende stadia te bouwen, teneinde haar activiteiten, ofschoon op enigszins beperkte schaal, regelmatig te kunnen laten doorgaan.

De hotelruimte van de nieuwe club zal bestaan uit zes kamers met ieder twee bedden en twee kamers met ieder een bed. Het bouwplan omvat tevens de herbouwing van de tegenwoordige keuken en eetzaal, alsmede een geheel nieuwe ontspanningszaal en beheerderskantoor. Het gebouw zal in cementblokken worden opgetrokken en men zal alles in het werk stellen om het algemeen aanzien ervan in overeenstemming te houden met de omgeving.

Daar deze club een organisatie is waarin geen winst wordt gemaakt en ten dienste staat van alle zeelieden, zonder onderscheid van nationaliteit, ras of geloof, is zij aangewezen op hulp van het Gouvernement en uit andere bronnen voor de bekostiging van haar exploitatie. Zij werkt meestal met verlies en de gelden voor haar vernieuwing werden hoofdzakelijk gefourneerd door de Lago Oil & Transport Co., Ltd., alsmede door bijdragen van scheepvaart maatschappijen wier schepen Aruba aandoen.

De club verschaft een huiselijke atmosfeer aan zeelieden die er ver van hun eigen huis verwijderd zijn. Zij verschaft een eetgelegenheid, onderdak en ontspanningsfaciliteiten, alsmede een barbierswinkel en gelegenheid voor het [illegible] van tijdschriften en souvenirs voor de duizenden zeelieden die de club gedurende het gehele jaar regelmatig bezoeken. In 1953 werd de club bezocht door meer dan 27.000 zeelieden van 45 verschillende nationaliteiten. Zij kunnen in hun club ook postzegels kopen, brieven posten en telegrammen verzenden. De heer H. C. Verkruissen, de beheerder der club, bezoekt regelmatig de schepen die in de haven liggen en staat de leden der bemanning zoveel mogelijk met raad en daad bij. De heer Verkruissen bezoekt ook de zeelieden die in het ziekenhuis liggen. Gedurende het Kerstzeizoen van 1953, werden bioscoopvoorstellingen gegeven voor zeelieden in het San Pedro-zowel als in het Lago-Hospitaal.

De club is niet uitsluitend een eet- en slaapgelegenheid voor de zeelieden. Er is ook gelegenheid voor vermaak en ontspanning gedurende de uren, die zij aan wal doorbrengen. Er worden twee (kosteloos) bioscoopvoorstellingen per week voor alle zeelieden gegeven. De bibliotheek is gelegen in een gezellig hoekje van de ontspanningszaal, waar boeken kunnen worden geruild; ook zijn daar couranten en tijdschriften in verschillende talen aanwezig. De KLM levert de "Sporting News" uit Miami, welk tijdschrift kosteloos onder de zeelieden wordt uitgedeeld. De International Seamen's Club helpt tevens mede aan het regelen van picnics, tochten over het eiland en andere vermakelijkheden voor de bemanning van schepen der Amerikaanse, Nederlandse en Engelse Marine. Omtrent hetgeen buiten de club voorvalt, houdt de leiding der club de passagierende zeelieden op de hoogte door middel van aankondigingsborden, waarop inlichtingen omtrent de diensten van alle kerken bekend gemaakt worden, alsmede de tijden der plaatselijke bioscoopvoorstellingen en de tijden van aankomst en vertrek van schepen.

Daar de club geen winst beoogt en met beperkte midelen werkt, is de clubdirectie alleen niet in staat de vele dingen te doen die zij gaarne zou willen doen. Op dit punt ontvangt de club hulp van haar vele vrienden. Bovenaan op de lijst harer vrienden staan de plaatselijke handelaren, die het mogelijk maakten de zeelieden meer dan 350 Kerstcadeaux te schenken en hun ook gedurende de Kersttijd kosteloos bier verschaften. De Lago Colony Womans Club tracteerde op koekjes gedurende de feestdagen. Ook ontving de club 1000 tijdschriften, die over het gehele eiland werden opgehaald en in speciaal daarvoor bestemde kisten in de Lago Colony werden gedeponeerd. Deze leesstof wordt aan boord der schepen en in de club onder de zeelieden verdeeld.

Deze kleine, maar drukke club in het harjte van St. Nicolaas heeft 15 man personeel. Het bestaat uit een inwonend beheerder, die een volle dagtaak vervult, alsmede uit schoonmaaksters, cafe-bedienden en een nachtwacht. De club heeft jaarlijkse personeelkosten ten bedrage van ongeveer F. 37.000. Het algemeen en financieel beleid berust bij een Raad van Beheer, waarvan de leden belangeloos hun diensten verschaffen.

De club koopt haar benodigdheden, zoals eetwaren, dranken en andere artikelen voor heer exploitatie, van de plaatselijke handelaren. Ook betrekt zij van de winkeliers op Aruba artikelen van het souvenir-type, die in de tijdschriftenafdeling weer verkocht worden. Dit jaar is zij voornemens van de handel te St. Nicolaas en Oranjestad artikelen ter waarde van F. 62.000 te betrekken.

De leiding van de International Seamen's Club spreekt de hoop uit dat „de club na voltooiing van het nieuwe gebouw beter in staat zal zijn haar goede diensten als in het verleden verschaft voort te zetten, diensten die voorzien in een werkelijke behoefte voor de zeelieden, die Aruba's verbindingen met de buitenwereld onderhouden."

OPPOSITIE IN ATHLETIEKUNIE LEED EEN NEDERLAAG

Tennisbond met spelende voorzitter

In onze herinnering vinden wij geen jaar, waarin het alles pais en vree was in de Kon. Ned. Athletiek Unie. De athletiek, die toch wordt beschouwd als „de moeder aller sporten", leed en leidt in Nederland een noodlijdend bestaan. Er zijn perioden geweest, waarin men sprak van een vlucht in de athletiek, zoals in de oorlogsjaren en onmiddellijk na de successen van Fanny Blankers-Koen bij de Olympische Spelen van 1948 te Londen, maar de Unie is er geen enkele maal in geslaagd die daadwerkelijke belangstelling vast te houden. Voor de wedstrijden, ook al zijn het de nationale kampioenschappen, is er zelfs zo weinig interesse van de zijde van het publiek, dat bijvoorbeeld het Olympisch Stadion te Amsterdam die titelwedstrijden niet eens meer wil hebben en de Unie zich gedwongen ziet er mee de „provincie" in te gaan.

Nu is het een feit, dat de Unie zelf of de clubs er nooit in slagen werkelijk interessante wedstrijden te organiseren, interessant althans voor het publiek. Er is altijd een wild gedraaf over het middenveld en er zijn voortdurend loopnummers met op de achtergrond speerwerpers, hoogspringers of discuswerpers, zodat de toeschouwer nauwelijks meer weet, waar hij kijken moet en wat er nu overal precies aan de hand is. Van enige voorlichting is daarbij geen sprake en de rugnummers zijn vaak zó klein, dat niemand ze kan vergelijken met het programma. Dat schrikt de mensen af en zij komen niet meer terug.

Dat is altijd zo geweest en gebleven en daarbij kan men nu niet bepaald zeggen, dat de bestuurderen van de KNAU of van de technische commissie uitblinken in het nemen van initiatieven. Er zijn voortdurend onderlinge ruzies met athleten of clubs of trainers en in feite doet de KNAU bitter weinig voor de propaganda van de athletiek, voor de opleiding van jongeren of voor de verdere ontwikkeling van de topathleten.

Iedereen moddert maar zo'n beetje op eigen houtje voort en elke poging om tot concentratie van de cracks te komen, bijvoorbeeld met het oog op de Europese kampioenschappen, welke in Augustus te Bern worden gehouden, faalt door een voor velen onaanvaardbare opzet van zo'n concentratie en centrale training. Het zegt toch wel iets, dat Fanny Blankers-Koen altijd alleen oefent te Overveen en wat later in het voorjaar op de Amsterdamse sintelbaan. Dat heeft zij altijd gedaan onder toezicht van haar echtgenoot en zij is er groot mee geworden.

Het is duidelijk, dat niet iedereen in die KNAU tevreden is met de gang van zaken en dat zelfs velen er voortdurend op aandringen vers bloed te pompen in hoofdbestuur en technische commissie door de benoeming van nieuwe leden. Dat lied wordt elk jaar gezongen op de algemene vergadering, ook Zondag j.l. weer, maar op zulke ogenblikken blijkt telkens weer, precies als in de meeste sportbonden, dat elk bestuurs- of commissielid zijn zetel met handen en voeten omklemt.

Dat verschijnsel valt steeds waar te nemen en is o.i. een van de voornaamste oorzaken van het algemene verval van de Nederlandse sportbeoefening. Wie eenmaal is gekozen, gaat niet weg voor hij bij wijze van spreken ontoerekenbaar wordt verklaard of op hoge ouderdom overlijdt. De sportbonden schijnen er te zijn voor de bestuurderen en niet, zoals men zou denken, omgekeerd.

De oppositie was ditmaal sterker en scherper dan ooit tevoren. Hoe kan de Unie goed worden geleid, als de voorzitter twee jaren afwezig is en de vicevoorzitter meer in een ziekenhuis ligt dan kan werken? vroeg die oppositie zich af en het raakte, daarmede het hart van de zaak. Want ir Paulen vertoeft in opdracht van de UNO twee jaren in Korea om er het mijnwezen te reorganiseren. Er staat weliswaar in het reglement, dat de voorzitter automatisch zijn functie verliest, zo hij een vol kalenderjaar afwezig is, maar onlangs, toen dit bijna gebeurde op enkele dagen na, kwam ir Paulen naar Nederland voor noodzakelijke inkopen. En dus is hij nog steeds voorzitter!

Er zijn harde woorden gevallen in de algemene vergadering, maar de oppositie verloor andermaal, toen het op stemmen aankwam en weer behielden alle bestuurderen hun zetel voor een jaar. Prettig voor deze heren, maar vermoedelijk minder prettig voor de athleet en de athletiek!

De Nederlandse Lawntennisbond (KNLTB) heeft een nieuwe voorzitter. Een zeer jonge voorzitter, want mr H. Wilton werd benoemd een dag nadat hij 34 jaar was geworden. Hij was de enige candidaat, omdat de heer Van der Heyde zich terugtrok en vol vertrouwen legde de heer Croll de voorzittershamer in de handen van de heer Wilton.

Nederlandse Sportbrief

De KNLTB heeft nu de jongste Voorzitter, die de bond ooit heeft gehad in zijn 55-jarig bestaan en wat meer zegt, een spelende voorzitter. Want mr Wilton moge dan wellicht geen aspiraties meer hebben voor Daviscuptennis, toch blijft hij het spel beoefenen in competitieverband en zo hij sterk genoeg wordt geacht door de keuzecommissie ook nog wel in interlandwedstrijden.

In mr C. Ridder van Rappard en mr L. Nypels heeft de bond voorzitters gehad, die nationaal kampioen enkelspel waren, maar mr Wilton verwierf die titel vier maal en was bovendien vijlmaal kampioen herendubbel en ook vijfmaal in gemengd dubbel. Van tennis weet hij dus wel het een en ander en zijn jeugd is er stellig een waarborg voor, dat er een frisse wind gaat waaien door de rijen van de tennisspelers. Wel is mr Wilton zich ervan bewust, dat als gevolg van inzicht en mogelijkheden inzake de sportbeoefening, de Nederlandse speler nooit de hoogte zal kunnen bereiken van de grote internationale cracks, maar hij is er tevens van overtuigd, dat er toch meer kan worden bereikt en dat Nederland een betere internationale naam kan verwerven, als iedereen meewerkt en de topspelers (sters) bereid zijn zich meer opofferingen te getroosten en te zorgen voor een betere lichaamsconditie.

Wel een zeer schrille tegenstelling dus, de KNLTB en de KNAU!

De leden van de technische en keuzecommissie van de KNHB, de hockeybond, keken vorige Zaterdag een beetje somber. Misschien is het beter te zeggen, dat zij eigenlijk niet goed wisten, hoe zij moesten kijken.

Zij stonden te Laren diep weggedoken in hun jaskragen te kijken naar een oefenpartij van de nationale ploeg, die was bedoeld als voorbereiding op de wedstrijd tegen de Belgen, Zondag 28 Maart te Brussel. Het ging echter helemaal niet best met die nationale ploeg. Er werden ernstige fouten gemaakt, er was geen tempo, geen bezieling en geen samenspel en meer speciaal de jongere krachten stelden teleur. Maar de tegenpartij was een ploeg van B-spelers en de jongeren in die ploeg trokken bijzonder de aandacht. Zij hielden de internationaals volkomen in bedwang en verloren slechts met 1—0, als gevolg van een strafcorner, die door Kruize werd ingeschoten.

Zo er dus enige hoop kon zijn voor de toekomst, dan was er toch ook ernstige twijfel aan de kansen in de strijd tegen de hardspelende Belgen. Maar het was bar koud, er stonden voor de meeste internationaals voor de volgende dag belangrijke competitiewedstrijden op het programma, zodat men in feite niet mocht en kon verwachten, dat zij zich zouden leegspelen. Zeker niet na zo'n lange rustperiode. Het valt daarom misschien allemaal nog wel mee.

Er is een nieuwe spelregel ingediend bij de internationale bond. Men wil de out-bully vervangen door een vrije slag, door een verdediger te nemen op de rand van de slagcirkel. De bedoeling daarvan is het spel sneller te maken en dat zulks inderdaad het geval is, bleek wel in deze oefenpartij, want daar werd met die nieuwe regel een proef genomen. Een uitermate geslaagde proef zelfs, want het spel was beslist veel sneller, nu het niet werd opgehouden door de tijdrovende bully.

Wim de Vreng heeft de 100 meter borstcrawl gezwommen in 57.9 seconde en daarmede het oude Nederlands record met liefst 0.7 sec. omlaag gehaald. Men een slag heeft De Vreng zich door deze prestatie geschaard onder de snelste zwemsprinters ter wereld.

Er is stellig niemand, die hem daartoe enige jaren geleden ooit in staat heeft geacht, want als gevolg van een paar auto-ongelukken kon hij toen zelfs vrijwel niet lopen. Er was echter één, die hem er toe bracht te gaan zwemmen en dat was de buurman van De Vreng, een Amsterdamse bakker. Samen zijn zij van dat ogenblik af met elkaar opgetrokken en de bakker Frits Happel heeft De Vreng getraind volgens zijn eigen inzichten en methodes. En het resultaat ligt er thans! Maar Frits Happel is nog helemaal niet tevreden, want De Vreng zwom bij die recordprestatie verre van goed. Dat zegt althans de bakker en als hij gelijk heeft, dan mag men met spanning de dag verwachten, waarop De Vreng wél goed zwemt. Dan kan het bijna niet anders of het wereldrecord moet eraan geloven!

Merkwaardige geschiedenis, maar zeer prettig met het oog op de Europese zwemkampioenschappen, welke in September te Turijn worden gehouden. In Kees Hoving heeft Nederland een een Europese kampioen op de 100 meter gehad, een jaar of vijftien geleden en er mag dus best een tweede komen! Aan de bakker om dat kostelijke broodje te bakken!

B.M. Schilperoort

Kansen voor komende R.T.C.

Het laat zich aanzien, dat op zijn vroegst in de loop van de volgende week tot publicatie van het ontwerp-statuut kan worden overgegaan. De Nederlandse delegatie komt Zaterdag opnieuw bijeen, doch het is nog niet geheel zeker, of haar standpunt dan reeds zal zijn bepaald. Intussen mag men aannemen, dat bij de huidige stand van zken in de boezem van de delegatie geen ernstige bezwaren zullen worden opgeworpen. Een andere stand van zaken in de boezem van de Surinaamse delegatie zal zijn. Nadat men aanvankelijk nogal optimistisch was, begint bij het verstrijken van de tijd de vraag te rijzen, of men in Paramaribo inderdaad zich voor algehele aanvaarding zal uitspreken, dan wel zich nog nader beraad op enkele punten zou wensen voor te behouden. Veel verschil maakt het overigens niet meer, sedert de Antilliaanse delegatie haar verlangen naar nader overleg uitsprak, waarmede de hoop doorkruist werd, dat de R.T.C. vermeden kon worden. Pessimisten voorspellen, dat dit de mislukking ook van deze R.T.C. medebrengen zal, maar zo zwaar behoeft men de zaken niet direct in te zien. Ongetwijfeld betekent de houding der Antillen wel een ernstige teleurstelling. De besprekingen in de kleine commissie waren immers nogal vlot verlopen. De meeste der vroegere Surinaamse bezwaren gaven niet opnieuw tot moeilijkheden aanleiding. De grootste bezwaren kwamen ditmaal van Antilliaanse kant, doch schenen tenslotte uit de weg geruimd te zijn. Het Antilliaanse verlangen om toch nog weer bepaalde punten op de R.T.C. te behandelen, betekent een hervatting van een ongetwijfeld alsdan tamelijk moeizame discussie. Het ligt voor de hand, dat het niet mogelijk zal zijn deze punten op zichzelf te beschouwen, zodat in de practijk het gehele statuut wel weer op de helling zal moeten komen. Doch daardoor kunnen mede omdat dan de voltallige delegaties deelnemen, allerlei kwesties, waaromtrent in de kleine commissie een modus gevonden was, wederom op losse schroeven komen. De bereikte overeenstemming was één geheel. Wil men daar van Antilliaanse kant op afdingen, dan ligt het in de lijn, dat ook de Nederlandse delegatie sommige zaken opnieuw in de besprekingen zal willen betrekken. Intussen moet men gissen naar de aard der Antilliaanse bezwaren. Stellig zal de positie van Aruba wel een onderdeel uitmaken. Eveneens moet men aannemen, dat de Antillen voor de zoveelste maal de positie van de gouverneur ter sprake willen brengen, evenals die van de procureur-generaal. De benoeming van de laatste in overeenstemming met de gouverneur als vertegenwoordiger van het Koninkrkijk schijnt niet voldoende aan de Antilliaanse verlangens tegemoet te komen.

Hoe men overigens aan de door het veertiende hoofdstuk van de Grondwet en het ontwerp-statuut geëiste waarborg van rechtszekerheid zal willen voldoen zonder een dergelijke wijze van benoeming, is niet goed te zien.

Het ziet er verder naar uit, dat de Antillen zich nog niet zonder meer zullen willen neerleggen bij de zg. „overruling", d.w.z. het nemen van beslissingen in de Rijksministerraad in koninkrijksaangelegenheden zelfs tegen de wens van de Landsregering in. Ook hier blijft de vraag, welke tekst men in de Antillen zoekt om voor deze wel zeer moeilijke conflictenregeling een oplossing te vinden.

Sedert men terecht van de al te zwaar opgezette Koninkrijksorganen is afgestapt, schijnt een betere regeling moeilijk bereikbaar. De voltallige Rijksregering, waarin de drie partijen op basis van absolute gelijkwaardigheid vertegenwoordigd zijn, zou niet slechts de bestaande verhoudingen scheef trekken, doch alleen reeds uit het oogpunt van de noodzakelijke bemanning voor Suriname en de Antillen moeilijkheden opleveren.

Niet onmogelijk is ook, dat de Antillen bedenkingen zullen maken tegen art. 46 en 47 van het Statuut van 13 Mei 1953 inzake het opzij zetten van wetgevende en bestuurlijke maatregelen in geval van strijd met het Statuut, een internationale regeling, een rijkswet of algemene maatregel van rijksbestuur dan wel belangen, welker verzorging of waarborging rijksaangelegenheid is (vernietigingsprocedure), het tweede artikel voorziet in gevallen, waarin een Surinaams of Antilliaans orgaan niet voldoende haar taak in overeenstemming met het Statuut, een internationale regeling enz., waarneemt (verwaarlozingsprocedure). In beide gevallen zijn in verband met de wederom door de grondwet en het ontwerp-statuut gestelde eis van deugdelijk bestuur voorzieningen nodig en ook op dit punt valt dus niet dadelijk in te zien, wat men in de Antillen eigenlijk wil.

Tenslotte is er dan nog de kwestie van luchtvaartconcessies, die wellicht wederom ter tafel zou worden gebracht. Al met al ziet het ernaar uit dat de komende R.T.C. nog wel enige vraagstukken zal stellen; men verwacht, dat deze in Mei kan bijeenkomen en hoopt in het gunstigste geval binnen twee weken resultaten te kunnen bereiken. Dit zal dan wel nodig zijn ook. Want de verkiezingen in de Antillen zijn reeds in November en wanneer men dus niet snel spijkers met koppen slaat, moet wederom belangrijk uitstel worden gevreesd. Hetgeen op de kans op een voor alle partijen bevredigende regeling bepaaldelijk geen gunstige invloed zou uitoefenen", aldus de N.R.C.

Egyptische terroristen doodden Brits officier

Cairo. — Egyptische terroristen hebben een Britse officier in de Suezkanaalzone gedood en een andere gewond. Volgens Britse militaire autoriteiten had een groep van drie Egyptische mannen en een kleine Egyptische jongen het vuur op de beide officieren geopend op een afstand van ongeveer 50 meter van de poort van het Britse hospitaal te El Ballah ten Noorden van Ismailia. De officieren waren in een particuliere auto op weg naar het hospitaal.

Bangkok. — Er zijn gevechten uitgebroken aan de Thailands-Birmese grens tussen nationalistische Chinese guerilla-strijders, die niet naar Formosa willen, en Birmese troepen, aldus melden Thailandse kranten. De Chinese strijders zouden zich aangesloten hebben bij de opstandige Karens.

GREEP UIT DE AETHER

CUROM

5.30 Onder de flamboyan" 5.50 Gramophoonplaten 6.05 Cumpleaños Feliz 6.15 Dinermuziek 6.45 Persoverzicht 6.55 Voor het slapen gaan 7.00 Boletin di Noticia 7.30 Wat de handel biedt 8.45 Curom Juke Bok. 10.00 Benny Vreden 10.15 Dansmuziek 10.45 Nieuws en Sluiting.

Zondag

9.00 R. K. kerkdienstuitzending vanuit de pro-Cathedrale Kerk Sta. Anna 10.00 Zondagmorgenmelodie 11.00 Gramophoonplaten 11.30 Protestanse morgen wijding 12.05 Lunchmuziek 12.30 Caraibisch en Cultureel Nieuws 12.45 Hermanas de Alba 1.00 Bringing Christ to the Nations 1.15 Sluiting.

330. Promenada-concert 5.30 Voor de Katholieke jeugd 5.50 Philips-gramophoonplaten 6.05 Cumpleaños Feliz 6.15 Dinermiek 6.45 Nieuws 6.55 Voor het slapen gaan 7.00 Boletin di noticia 7.30 Populair concert 8.30 Transcriptieprogramma van de Ned. Radio Unie 8.30 De Zevenklapper o.l.v. Klaas van Beeck 8.50 Het Omroepkamerorkest 0 o.l.v. Maurits dvan en Berg 9.3 Dansmuziek 10.15 nieuws en sluiting.

P.C.J.

18.17 Veel gevraagde platen. 18.47 Ik weet, ik weet, wat jij niet weet. 19.00 Nieuws. 18.17 Intermezzo. 19.30 Ned Kroniek o.a. Haghepraat en Nieuws van het Waterfront. 19.40 Zaterdagavond- Amusementsprogramma. 20.10 Met de microfoon naar" 20.25 Voor de West o.a. met Paramaribo het ensemble, o.l.v. Eddy vervuurt speelt Latijnse Amerikaanse en West Indische muziek. 20.55 Avondgebed Pater J. B. v. Croonenburg C.S. Sp. 20.58 Sluiting:

Zondag

18,37 R. K. Uitzending, olv. Dom. B. Brochbern 18.57 Sport 19.02 Nieuws 1914 Lente Serenade 19.32 Artistiek Dagboek, 19.42 Het Concertgebouw orkest, olv. Eduard van Beinum. 20.46 De Sport 21.28 Sluiting.

Emmastad

WACHTDIENSTEN C.P.I.M.:

Telegram Afdeling:

Kantoor open 20 Maart 05.30 — 18.30
Van 20 Maart 18.30 — 22 Maart 05.30
J. Kakshoorn tel. 2470 — 2307
tel. 2307
B.g.g. tel. 1400

Personeel afdeling.

Van 20 Maart 12.00 t.m. Zat 27 Maart 12,00 W. N. G. Broug, Hotel Negropont tel. 3072 — 2844.
B.g.g nadere inlichtingen bij M. B. Lansink tel. 43.84 of 2400

Materialen Afdeling:

Zat 20 Maart t.m. Zondag 21 Maart, M. Gautier, Biesheuvel No. 3 tel. 2902

Geneeskundige Dienst:

Van 20 Maart 12.30 — 22 Maart 07.00
Dr. Podvinec tel. 2624, b.g.g. tel. 2409

C. S. M.

Rederij:

Zat. 20 Maart F. R. v. Rosevelt tel. 2440
Zon. 21 Maart D. Gelderblom tel. 2486

Scheepsagentschap:

Zat. 20 Maart 08.00 — 18.00 kantoor tel. 2458 — 2551
Zat 20 Maart 18.00 — Zondag 21 Maart 08.00 W. R. Engelsman tel. 2304.
Zondag 21 Maart 08.00 — Maandag 22 Maart 08.00 E v.d. Werf tel. 3101
20 Maart 12.30 — 17.30 tel. 2276 G.

Dok Afdeling:

Kreffer
20 Maart van 17.30 — 22 Maart 07.30
H. Theunissen tel. 2096

THEATER ASIENTO

Zaterdag „Peter Pan"
Zondag „The Golden Hawk"
Geen kinderen beneden 16 jaar.

WEST-END

„Una Chica de Fuego"

CINELANDIA

Zat. 7 & 9 p.m. en Zondag 8.30 pm, „Devil's Canyon" Zondag 6.30 p.m. „Masked Raiders"

ROXY

Zat. 7 & 9 p.m. en Zondag 8.30 pm, „Somebody loves me"
Zondag 10.30 a.m. „Perdida", 4.30 pm. „Off Limits" en 6.30 p.m. „Blue blood'.

J. P. F. CLUB

Bingo-avond 20.15 uur

APOTHEKEN: — De weekdiensten der apotheken worden waargenomen door *Botica Corsou*, De Ruyterkade 37 tel. 1250 en Botica del Pueblo, Breedestraat (O.) 82, tel 3718.

WIT-GELE KRUIS

De Zondagdienst wordt waargenomen door Zuster Henriquez-Con Sta. Rosaweg 155, tel. 5006 en de Nachtdienst wordt waargenomen door Zr. van Haaren, Niewindtstraat 22A, tel 3773.

SCHEEPSREPARATIE C.P.N. Wachtdienst heer J. Coenen, van 7 t.m. 15 uur, tel 1758.

WEEKEND-DIENST

Gouvernements-Geneeskundigen van 20 tot 21 Maart

In het Stadsdistrict:

Dr. P. E. Nassy, Klein Kwartier 196, tel. No. 5046.

2 de District:

Dr. J. E. Loe-Sack-Sioe Plantersrust 7, tel. No. 3243.

WAAR HALEN WIJ BENZINE?

Dit weekend kunnen wij benzine halen bij: **Dario Cardoze, Luna Park.** H. C. Galmeyer, Cerito; Servicenter, Van Engelen; M.R. Elsevier, Gasparito; J. H. Jonckheer, St. Helena, H.J. Scheidelaar Mundo Nobo; Edelbron, Ruyterkade. W. H. Winkel, Hendrikplein en A Rosa, Hato.

Eilandgebied Curacao

Openbare vergadering van de Eilandsraad op 23 Maart 1954 om 2 uur des namiddags in de vergaderzaal van de Staten van de Nederlandse Antillen.

AGENDA

1. Goedkeuring notulen.
2. Ingekomen stukken.
3. Aankoop terreinen Jongbloed.
4. Ontwerp-eilandsverordening tot wijziging van het uitvoeringsbesluit Eilandenregeling Aruba en Curaçao (P.B. 1951 nr. 116).
5. Ontwerp-eilandsverordening tot wijziging van de Eilandsverordening van de 9de November 1951 (A.B. 1951 No. 4), tot toekenning van een toelage aan gedeputeerden.
6. Ontwerp-eilandsverordening tot wijziging van de Motorrijtuig- en Motorbootbelasting (A.B. 1952 No. 9).
7. Ontwerp-eilandsverordening tot wijziging van de begroting van het eilandgebied Curaçao voor het dienstjaar 1953 (4e suppletoire begroting.
8. Verhuur platform en hangars luchthaven.
9. Ontwerp-eilandsverordening tot vaststelling van de begorting van het Eilandgebied Curaçao voor het dienstjaar 1954.
10. Ontwerp-eilandsverordening tot vaststelling van de begroting van de dienst van Watervoorziening voor het dienstjaar 1954.
11. Ontwerp-eilandsverordening tot vaststelling van de begroting van de dienst van Openbare Werken voor het dienstjaar 1954.
12. Ontwerp-eilandsverordening tot vaststelling van de begroting van het Volkswoningbedrijf voor het dienstjaar 1954.

De Gezaghebber,
M. P. GORSIRA.

Dankbetuiging.

Teruggekeerd tot zijn dagelijkschen taak, na méér dan drie maanden in het Hospitaal te zijn geweest, moet men God voor de genezing dank brengen. Dáár kan men menschen zien aankomen bedroef tot **hilens** toe, en weer weggaan opgemonteerd en welgemoed. Maar óók wel iemand woorden horen mompelen, al huilende, die te kennen geven dat hij zich erbij neerlegt dat zijn dagen geteld zijn en hem daarna zien sterven, kort na het Rozenhoedje **meegebdden** te hebben.
Nu God het zóó gewild heeft, moet men Hem smeken, dat Hij in zijne goedheid óók diegenen moge gedenken, die Hij als middelen heeft gebruikt, de hard werkende Doktoren, Zusters, Verpleegsters, en dat wij allen Hem gedurende al de ons resterende levensdagen mogen dienen, in nederigheid en heiligheid.

Curacao, 16 Maart 1954
RENI F. ROMER

Repatrierende Surinamers van harte welkom, maar men moet zich aanpassen

Paramaribo. — Onder het opschrift „Repatriërenden uit de Antillen" schrijft „Het Nieuws" van 12 Maart jl:

„Als we dezer dagen bij de Vreemdelingendienst de lijsten van aangekomen passagiers doorkijken, vinden wij in toenemende mate achter de namen van Surinamers, die op de Antillen werken, de aantekening, dat ze voor goed terug zijn. De aantekening „op familiebezoek" ruimt geleidelijk aan het veld voor „voor goed terug".

Ook in politieke kringen hebben de gerepatieerden de belangstelling. In deze kringen is reeds gewezen (o.a. in de Staten, op hun terugkomst in verband met de werkloosheid.

Het lijkt ons dienstig om enkele woorden aan dit vraagstuk te wijden voordat het nog de vormen van een eventueel probleem heeft aangenomen en wij er middenin zitten.

Onze gerepatrieerde landgenoten ontvangen wij met open armen. Ze zijn te enenmale lid van het gezin. Wanneer ze terugkomen, en hun opgedane ervaring, hun in het buitenland verruimde blik en hun werkkracht gebruiken om ons te helpen een beter Suriname te bouwen, zijn zij dubbel welkom. Velen hunner zijn harde werkers. Hun werkkracht zal een versterking zijn voor wie, die achterbleven om koppig aan de ontwikkeling van ons te arbeiden.

Een minder aangename plicht is het ons een woord van waarschuwing te doen horen voor een deel der repatriërenden. Het soort, dat wij bedoelen meent na een paar jaar op de Antillen te hebben doorgebracht torenhoog te zijn uitgestegen boven alles, wat in Suriname is achtergebleven. Alles weten ze beter en niets deugt.

Nu is het zo, beste mensen, dat de hardwerkende thuisblijvers zich niet laten rond duwen. Ze weten ook heel goed, wat er zoal niet deugt. Maar ze weten ook, dat ze planmatig de zaken moeten aanpakken en niet alles tegelijk kunnen.

Vele van onze betere landgenoten emigreerden in de loop der tijd naar de Antillen, omdat ze daar een beter (geldelijke) waardering voor hun bekwaamheid konden vinden en over het algemeen betere kansen kregen.

Maar ook emigreerden er heel wat voor wie verandering van omgeving maar het beste was. In deze groep zijn er bij, op wie de verandering een voordelige uitwerking heeft gehad.

Maar er zijn helaas genoeg, die bij hun terugkeer even labiel zijn en in grotere mate onuitstaanbaar zijn geworden door het air van superioriteit, dat ze zich menen te kunnen aanmeten, omdat ze enkele jaren zijn weggeweest.

Deze typen doen in hun eigen belang er goed aan te beseffen, dat ze zich bij terugkomst dienen aan te passen en niet moeten proberen de toon aan te geven, want dan zullen ze het hoofd stoten, zoals enkelen reeds ondervinden.

Er was een tijd van vrij gemakkelijk geld verdienen op de Antillen met een zorgeloos en wild bestaan.

Er komt nu een tijd van hard werken en zuinig zijn. Zij, die met dit besef repatriëren, zullen ervaren, dat ze in het vaderland welkom zijn en dat van alle kanten getracht zal worden om hen goed te ontvangen en te zorgen, dat ze aan de slag komen", aldus „Het Nieuws".

Geen belangen in de luchtvaart

Paramaribo. — Bij de aanvallen, die enkele Statenleden tijdens de behandeling van de begroting van het departement van economische zaken op elkaar hebben gedaan, is de Antilliaanse delegatie van de Kleine Commissie betrokken geraakt en is met name het lid Yrausquin genoemd.

Het lid H. Radakishun had het lid D. Findlay beschuldigd van hoogverraad („bij staat van beleg kunnen dergelijke lieden tegen de muur geplaatst worden"), omdat Findlay met de Antillianen gesproken zou hebben over luchtvaartkwesties. Er is gezegd, aldus Radakishun, dat men voor een dergelijk lid slechts verachting kon hebben.

Findlay verklaarde als lid van de RTC-delegatie inderdaad over luchtvaartkwesties gesproken te hebben met leden van de Surinaamse delegatie en met het Arubaanse lid Yrausquin, omdat deze samen met hem in Nederland in de luchtvaartcommissie had gezeten.

De voorstellen van zaken, als zou hij gepoogd hebben de Antillianen voor eigen zaken tne spannen, zoals Radakishun had beweerd, noemde hij onjuist. Hij heeft geen belangen in luchtvaartzaken.

De heer Findlay zei niet te kunnen inzien, dat hij hiermee een misdaad begaan had.

New York. — Volgens een Amerikaan, die onlangs Charlie Chaplin heeft ontmoet, zal deze in Groot Brittannië een humoristische film vervaardigen met een hoofdfiguur, in wie men Senator McCarthy kan herkennen.

Shell Oil in cijfers

's-Gravenhage. — De netto winst van de Shell Oil bedroeg in het afgelopen jaar 115 millioen dollar tegen het vorig jaar 91 millioen dollar of respectievelijk 8,4 tegen 6,6 dollar per aandeel. De netto-inkomsten, omzetten, kapitaalsuitgaven, ruwe olieproductie, verwerkingscapaciteit en het bedrag aan lonen en salarissen zijn in 1953 tot een recordniveau gestegen. De omzet bedroeg 1.269 millioen, de kapitaaluitgaven 238 millioen en het bedrag aan lonen en salarissen 187 millioen dollar. De netto-productie van ruwe olie was in het afgelopen jaar gemiddeld 286. 000 vaten tegen 263.000 vaten in het voorafgaande jaar. De hoeveelheid verwerkte ruwe olie bedroeg 150 millioen vaten of 7% meer dan het vorig jaar. De opsporings- en productiewerkzaamheden leidden in 1953 tot 37 ontdekkingen. Het aantonen van belangrijke produceerbare reserves in de Cabin Creek in Montana, heeft de vooruitzichten van het Williston-bekken verbeterd. Andere ontdekkingen van betekenis werden gedaan in West-Texas en New Mexico. Bovendien zijn verder- of dieper uitstrekkende reserves aangetoond in reeds vroeger ontdekte velden in Texas, Louisiana, New Mexico en Californië. Gedurende het jaar overtroffen de nieuw ontdekte ruwe oliereserves der maatschappij de recordproductie met 104.268.000 vaten.

Thalia zal in studie nemen de operette „Victoria en haar huzaar" van de componist Paul Abraham.

Misrekening met waterstofbom?

Washington. — Het Amerikaanse Congres zal een volledig onderzoek instellen naar de waterstofontploffing op 1 Maart in de Stille Oceaan om na te gaan, of er enig „vermijdbare fout" is begaan. Dit werd meegedeeld door W. Sterling Cole, het hoofd van de gemengde commissie voor de atoomenergie van de Senaat en het Huis van Afgevaardigden, welke dit onderzoek zal leiden.

De ontploffing, die, naar verluidt, drie of viermaal heviger was dan verwacht was, verspreidde radioactieve stof ver buiten het aangegeven onveilige gebied. Drieëntwintig Japanse vissers, die zich buiten deze zone bevonden, liepen brandwonden op.

Cole zei, dat zijn commissie reeds begonnen is met het verhoren van functionarissen van de commissie voor atoomenergie. Uit de aard der getuigenis zal moeten blijken, hoeveel daarvan later aan de openbaarheid zal worden prijsgegeven.

CURACAO

Centraal orgaan gewenst

Willemstad. — Naar aanleiding van de vraag of het nog zin heeft de Centrale Toeristencommissie in stand te houden kan de Regering mededelen, dat naar haar mening een centrale instantie gewenst blijft doch, gezien de gewijzigde positie der eilandgebieden, in een andere vorm dan de thans bestaande centrale commissie. Het wil de Regering zelfs voorkomen, dat een dergelijke instantie niet slechts gewenst, doch noodzakelyk is in verband met de landelijke activiteit op het gebied van toeristenindustriebevordering, met de internationale zijde van het vraagstuk en — last but not least — in verband met het feit, dat het uit economisch zowel als practisch oogpunt onverantwoord zou zijn meer dan een gezamenlijke vertegenwoordiging in New York te hebben. Over dit onderwerp is met de Bestuurscolleges van Aruba en Curaçao overleg gepleegd, waarbij kon worden vastgesteld dat bovenstaande opvatting ook door genoemde colleges wordt gedeeld. De Bestuurscolleges der Eilandgebieden Aruba en Curaçao werden uitgenodigd om zo spoedig mogelijk in gemeenschappelijk overleg het detailvraagstuk der samenstelling en werkwijze der nieuwe Centrale Toeristencommissie uit te werken. (M.v.A.)

Van de Rechtbank

OPENBARE MINISTERIE VRAAGT OPSCHORTING LANDSBESLUIT

Willemstad. — De reeds zeer bekende H.V. dacht dat hij het Openbare Ministerie kon verschalken door enige inbraken te plegen. Het is namelijk zo, dat B. in het Gouv. Opvoedingsgesticht „logeert", waar hij telkenmale uitbrak. Wordt deze man na een inbraak gegrepen, dan gaat hij enkele maanden de cel in, waarna hij weer op vrije voeten wordt gesteld. Op deze manier komt hij dus vrij van het G.O.G.. De Officier heeft hier inmiddels al wat op gevonden. Bij elke zaak, waar het een „Gast" van bedoeld gesticht betreft, vraagt het O.M. opschorting van het Landsbesluit,.

B. moest zich ook op de afgelopen week weer eens verantwoorden voor de rechter. De Officier eiste drie jaar gevangenisstraf, maar het werd een jaar en zes maanden. Na deze zes maanden echter gaat B. weer naar het G.O.G., en komt dus niet op vrije voeten.

VERDUISTERING VAN BIJNA NEGENDUIZEND GULDEN

Willemstad. — De reeds bekendgemaakte verduisteringszaak, waarbij C.H.G. het klaar speelde om van de Gebroeders Blok, de Scheveningse vissers, een bedrag van Fls. 8784.— te verduisteren, hoorde voor het Gerecht in de Eerste Aanleg 4 maanden onvoorwaardelijk tegen zich eisen. Het vonnis luidde echter 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaar. Tevens werd hem de bijzondere voorwaarde opgelegd, om binnen de tijd van 2½ jaar tenminste ƒ 4000.— terug te betalen.

EEN KLAP VAN EEN AMBTENAAR

Willemstad. — Weinig kon D. vermoeden, dat, toen hij enige informaties bij het Belastingkantoor ging inwinnen, hij aldaar een vuistslag te incasseren zou krijgen. Of hij dit uitgelokt had of niet, de ambtenaar achter het loket werd nijdig op D. en verkocht hem een „ambtenaarsklap". De klap kwam A.H. duur te staan. Terzake mishandeling moet hij nu een boete betalen van Fls. 100.— subs. een maand. Hij zal zich een volgende keer wel twee keer bedenken, voor hij zijn vuist uit laat schieten.

IN BEZIT VAN VUURWAPEN

Willemstad. — Voor het ongeoorloofd in het bezit hebben van een vuurwapen en patronen werd C.J.M. veroordeeld tot een geldboete van resp. Fls. 150.— en Fls. 50.—.

KOELDEN WOEDE OP KINDEREN

Willemstad. — Twee „dames", zusters van elkaar, kregen ruzie en gaven elkaars kinderen hiervoor op hun „falie". Een poging van het O.M. om de zaak bij te leggen faalde, zodat zij samen voor de rechter verschenen. De Officier was bovendien niet te spreken over het optreden van bedoelde dames. Beiden kregen een geldboete van Fls. 40.—.

SLACHTOFFERS VAN BACHUS VOOR DE RECHTER

Willemsad. — Voor het Gerecht in Eerste Aanleg hadden zich tijdens de zitting van gisteren drie chauffeurs te verantwoorden, die allen teveel in het glaasje gekeken hadden. W.A.V. en G.v.P. kregen een boete van ƒ 40.— subs. 16 dagen, terwijl hem tevens de bevoegdheid tot het besturen van een motorrijtuig werd ontzegd voor de tijd van één jaar. Deze straffen waren conform de eis. F. werd voor hetzelfde feit berecht, doch had bovendien nog met een ondeugdelijke voetrem gereden, iets wat hem zeer kwalijk werd genomen. Hij kreeg een boete van ƒ 50.— subs. 20 dagen met het ontnemen van de bevoegdheid van het besturen van een motorrijtuig voor de tijd van twee jaar, eveneens conform de eis. Uit deze straffen blijkt wel duidelijk, dat tegen de bestuurders, die dronken een auto besturen, streng wordt opgetreden.

EXAMENCOMMISSIE VOOR ANALISTEN in de Nederlandse Antillen.

De voorzitter van de examencommissie voor Analysten in de Nederlandse Antillen

MAAKT BEKEND

dat er gelegenheid bestaat tot het afleggen van het analysten-examen, tweede gedeelte voor diploma A

onder auspicien van de Nederlands Chemische Vereniging. Gegadigden dienen zich op te geven vóór 12 April 1954 bij het Departement van Onderwijs en Volksontwikkeling, Johan van Walbeeckplein, alwaar de nodige inlichtingen kunnen worden verstrekt.

Willemstad, 19 Maart 1954.

Namens de Examencommissie voornoemd,
J. A. DE BAKKER,
Wnd. Secretaris.

Complimenten voor Chumaceiro en Lichtveld

Caracas. — De persconferenties van de heren Lichtveld en Chumaceiro schijnen wel indruk gemaakt te hebben. De delegaties ter Pan Amerikaanse Conferentie hebben stuk voor stuk de verslagen hiervan in de kranten gelezen en met name de delegatie van Colombia complimenteerde de heer Chumaceiro op een ontmoeting buiten de conferentie voor zijn duidelijke uiteenzetting van de situatie. Nederland wordt in conferentiekringen beschouwd als het land, dat het meest geavanceerd is met betrekking tot het verlenen van zelfstandigheid en hoewel dit niet wegneemt, dat de aangenomen resolutie ook rechtstreeks aan Nederland is geadresseerd, zal de „good will", die de verhoudingen in het Koninkrijk blijken te hebben, zonder twijfel gunstig blijken bij de voortzetting van het gesprek over „koloniën" op een ander plan.

New York. — In de week per 13 Maart bedroeg de gemiddelde dagelijkse productie van ruwe olie in de Verenigde Staten evenals de overeenkomstige periode in het vorige jaar 6.352.000 vaten.

Hun naam klinkt als muziek: de Andriessens

Een geslacht van muziekleraren en componisten, dat ook een vermaard beeldhouwer opleverde

In onze serie „Families van formaat" wijden wij ditmaal een bijdrage aan een Nederlands geslacht, waarvan enkele leden internationale vermaardheid hebben verworven op muziekgebied: de Andriessens.

Muzikale aanleg kàn erfelijk zijn, maar is het lang niet altijd. Typerend is in dit opzicht het geval van een — thans overleden — bekend Nederlands musicus, een man van naam in vakkringen en daarbuiten. Hoewel ook zijn broers en zusters muzikaal waren en hij dus, zoals men het wel uitdrukt, uit een „echte muziekfamilie" stamde, bleken zijn vijf kinderen volkomen gespeend van de aanleg van hun vader. Geen van de vijf kon wijshouden, bij de zangles op school mochten zij niet meezingen, omdat zij de andere kinderen in de war brachten en ook privé-lessen, die hun vader hun liet geven, richtten niets uit.

In het leven van de succesvolle musicus vormde de onmuzikaliteit van zijn kinderen een groot verdriet, maar toen zij opgroeiden, zich verloofden en trouwden, begon hij allengs zijn hoop te vestigen op hun nageslacht. Maar eilaas, het ene kleinkind na het andere werd geboren, maar ook deze derde generatie bleek volkomen onmuzikaal. Op een dag echter kwam de oude musicus overgelukkig van een bezoek aan één van zijn getrouwde kinderen terug. Zijn vrouw vroeg hem, wat er gebeurd was, waarop de in het muziekleven vergrijsde vakman stralend van geluk antwoordde: „Ik heb vijf kinderen en twaalf kleinkinderen, en geen van hen heeft ooit tien noten achter elkaar zuiver kunnen zingen. Vandaag nam ik de proef met ons jongste kleinkind". „En zong zij de tien noten zuiver?" vroeg de verbaasde grootmoeder. De grijze musicus glimlachte: „Niet helemaal. Maar ze haalde er drie vóór het mis ging. Géén van de anderen heeft het ooit zover gebracht!"

Jurriaan Andriessen, jeugdig, maar internationaal vermaard componist

De musicus Kees Andriessen Sr., die in het midden van de vorige eeuw in Hilversum werkte en daar tevens als koordirigent verbonden was aan de Sint-Vituskerk, heeft nooit dergelijke zorgen gehad. Zijn drie zoons, Hendrik F., Kees en Nico Andriessen werden niet alleen verdienstelijke musici, maar ook de vaders van weer andere toonkunstenaars, waarvan enkele van internationale vermaardheid.

Kees Andriessen en zijn drie zonen waren muziekleraren en feitelijk zijn alle latere Andriessens, die „in de muziek" gingen, dat gebleven. In de Nederlandse gemeenschap neemt de muziekleraar een belangrijke plaats in. Hij is de man, op wie de muziekbeoefening door dilettanten steunt. Is hij een bekwaam vakman, dan zal het muziekleven in de plaats van zijn inwoning daar getuigenis van afleggen. Het kerkkoor, waarvan hij dirigent is of dat hij als organist begeleidt, zal beter zingen dan elders. De plaatselijke zangkoren zullen op concoursen en festivals eerste prijzen behalen, de kweekschool voor onderwijzers, waar hij les geeft, zal onderwijskrachten afleveren, die op hun beurt de kinderen weer gevoel voor de schoonheid van de zang bij zullen brengen.

Zijn particuliere leerlingen zullen in het algemeen verdienstelijke dilettanten worden, mensen, die sfeer en warmte in hun gezin weten te scheppen door verantwoorde beoefening van de muziek. Aankomende talenten onder zijn leerlingen zal hij aanmoedigen en opleiden tot het punt, waarop hij hen zal overhevelen naar conservatoria of beroemde paedagogen, want de Nederlandse muziekleraar is een man, die weet, wat hij waard is, maar ook, wat hij aan andere, bekwamer of meer gespecialiseerde collegae, moet overlaten. Hij zal, als hij over muziek schrijft in het plaatselijke blad, gewetensvol alle concerten volgen en ere geven wie ere toekomt, doch geen blad voor de mond nemen, als de prestaties op het podium beneden het peil blijven, dat hij als het minimum beschouwt.

Ja, de muziekleraar zal het muziekleven in zijn stad op alle wijzen, die in zijn vermogen liggen, bevorderen, maar zijn grootste verdienste is ongetwijfeld gelegen in het feit, dat hij duizenden de vreugde en het geluk deelachtig doet worden, die verantwoorde muziekbeoefening de mens schenkt.

De Andriessens in Hilversum waren mensen, die in alle opzichten aan deze beschrijving beantwoordden. Na de dood van Kees Andriessen Sr. werd zijn oudste zoon, Hendrik F. Andriessen, dirigent van het koor aan de Sint Vituskerk, en toen ook deze overleed volgde zijn broer, Kees Andriessen Jr., hem op. Evenals zijn vader en zijn broer gaf hij daarnaast muzieklessen, terwijl hij bovendien een niet onverdienstelijk componist was. Zijn zonen Eddy en Tom Andriessen traden in de voetsporen van hun vader. Zij werden de steunpilaren van het Muziekinstituut Andriessen, dat op dezelfde plaats staat, waar eens Kees Andriessen Sr. in een ouderwetse Gooise buitenwoning zijn lessen gaf. Een dochter van de betrekkelijk jong gestorven Eddy Andriessen, Tiny Andriessen, is thans een aankomend pianiste, van wie nog veel wordt verwacht.

Willem Andriessen, de bekende concert-pianist, oogstte vooral roem als Beethoven-vertolker. Van 1937 tot 1953 was hij directeur van het Amsterdamse Conservatorium.

De Haarlemse tak der Andriessens.

Zijn grote vermaardheid in Nederland en daarbuiten kreeg de naam Andriessen echter door de telgen van Nico Andriessen, derde zoon van Kees Andriessen Sr. In stede van in Hilversum te blijven, vestigde Nico Andriessen zich in Haarlem, een oude stad met een bloeiend muziekleven, waar hij zich al spoedig als koordirigent — o.a. van het koor van de dekenale kerk — en als muziekleraar een goede naam had veroverd. Met zijn echtgenote, de kunstschilderes Gesina Vester, bewoonde hij een oud, wit-gepleisterd huis aan de schilderachtige Bakenessergracht in het oudste deel van de Haarlemse binnenstad en hier, aan de Bakenessergracht, vlak bij het bochtige Spaarne, groeiden ook zijn zoons op.

Mari Andriessen, een broer van Hendrik en Willem, werd geen musicus, maar.... beeldhouwer. Hij schiep o.a. verscheidene verzetsmonumenten, waarvan dat ter herinnering aan de Februari-staking in Amsterdam het bekendste is.

Twee hunner, de in 1887 geboren Willem Andriessen en de in 1892 geboren Hendrik, traden, zoals bij de Andriessens langzamerhand gebruikelijk, in het voetspoor van hun vader. Beiden zouden het in de familie traditionele ambt van muziekleraar opheffen tot zijn hoogste vorm: als rijpe mannen zou de één directeur worden van het Amsterdamse Conservatorium en de ander aan het hoofd staan van het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Maar daarnaast zouden zij op ander gebied roem oogsten.

Willem Andriessen had als jongen slechts één wens: hij wilde pianist worden. Zijn vader stuurde hem naar het Conservatorium in Amsterdam en op twintigjarige leeftijd behaalde hij het solistendiploma, waarbij hem, als eerste leerling van de illustere Amsterdamse muziekhogeschool, de prijs van uitnemendheid werd toegekend. In de volgende tientallen jaren trad hij regelmatig op als solist in binnen- en buitenland. Beethoven was zijn lievelingscomponist. Willem Andriessen de sonates van Beethoven te horen spelen is een genot, dat nauwelijks door iets anders overtroffen kan worden. Daarnaast gaf hij pianolessen aan de conservatoria in Amsterdam, Den Haag en in Rotterdam, tot hij in 1937 benoemd werd tot directeur van het Amsterdamse Conservatorium, waar hij als jongen had gestudeerd. Terwijl hij het Conservatorium met vaste hand leidde en er tal van noodzakelijke vernieuwingen invoerde, bleef hij een aantal begaafde leerlingen pianoles geven, en ook trad hij nog vrij geregeld op als solist. Geen wonder, dat de naam Willem Andriessen in het Nederlandse muziekleven een begrip is geworden. In 1953 heeft deze uiterst begaafde telg van een begaafd geslacht afscheid genomen als directeur van het Amsterdamse instituut, hij bleef echter werkzaam als paedagoog en treedt nog herhaaldelijk, vooral op schoolconcerten, op.

Hendrik Andriessen, organist en componist.

Hendrik Andriessen was aanvankelijk in Haarlem werkzaam als organist en muziek-journalist. Later werd hij organist en dirigent van het koor van de kathedrale kerk in Utrecht, terwijl hij kort voor de oorlog benoemd werd tot directeur van het Koninklijk Conservatorium in Den Haag, aan het hoofd van welk instituut hij thans nog steeds staat. Zijn grootste bekendheid verwierf hij als organist en als componist met een geheel eigen, moderne stijl. Zijn missen worden in tal van kerken regelmatig gezongen. Van zijn profane composities zijn vooral zijn werken voor orgel en enkele stukken voor koor en orkest bekend geworden. Ze worden in Nederland zowel als in het buitenland herhaaldelijk uitgevoerd.

Nog een derde zoon van Nico Andriessen, de muziekleraar op de Bakenessergracht in Haarlem, zou grote bekendheid verwerven, zij het ook niet op muziekgebied. Mari Andriessen, broer van Willem en Hendrik, erfde van zijn vader het gevoel voor schoonheid, maar daarnaast van zijn moeder een grote aanleg voor de beoefening der beeldende kunsten. Hij werd beeldhouwer, vestigde zich te Haarlem en schiep daar in zijn atelier in de loop der jaren tal van bekende werken. Van zijn verzetsmonumenten wordt het beeld ter herinnering aan de Februari-opstand in Amsterdam als zijn beste werk beschouwd.

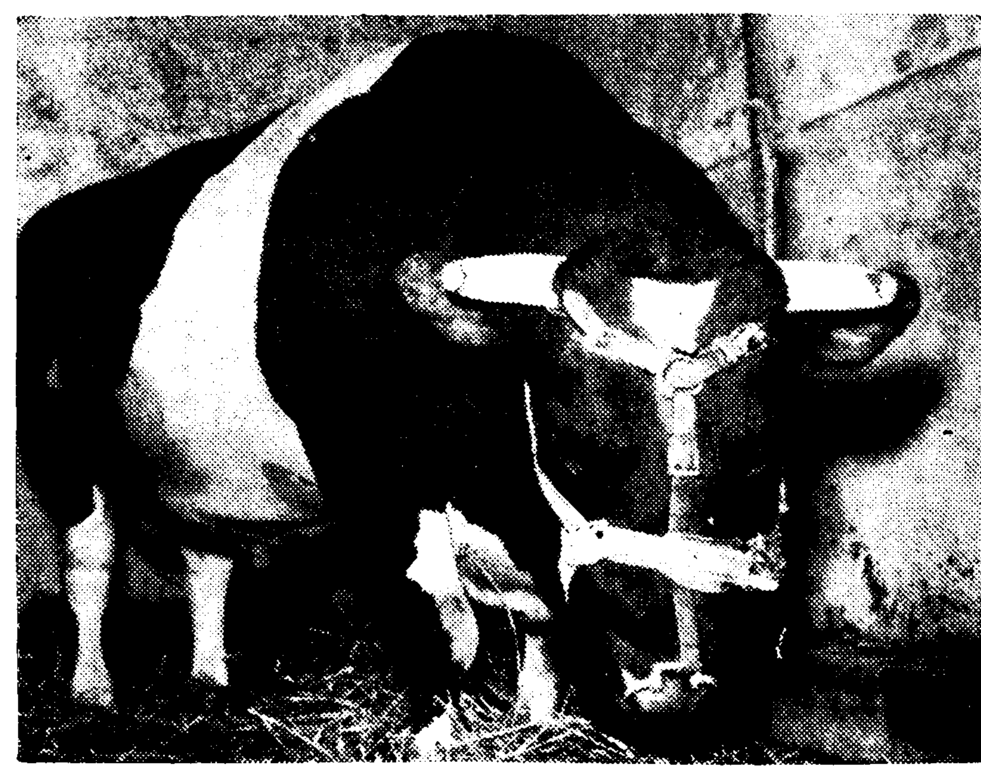
Maar nog is de reeks van bekende Andriessens niet gesloten. Na de derde generatie dient zich een vierde aan, achter-kleinkinderen van de oude Hilversumse muziekleraar en koordirigent Kees Andriessen Sr.

Hendrik Andriessen, de directeur van het Koninklijk Conservatorium in Den Haag, begon zijn muzikale loopbaan als organist en muziekjournalist. Zijn composities, vooral missen en werken voor orgel en orkest, worden niet alleen in zijn vaderland, maar ook in het buitenland herhaaldelijk uitgevoerd.

Over de pianiste Tiny Andriessen, de begaafde dochter van de te jong gestorven Eddy Andriessen, spraken wij reeds. Maar ook Hendrik Andriessen, de in Haarlem geboren componist en organist, heeft begaafde kinderen. Zijn zoon Nico (men heeft bij de Andriessens een voorkeur voor familie-namen) is een architect, van wie veel verwacht wordt, terwijl diens broer Jurriaan Andriessen ondanks zijn nog betrekkelijk jeugdige leeftijd als componist lauweren heeft geoogst in Nederland en buitenland. Zijn orkestwerken zijn in Amsterdam, Londen, Parijs en zelfs in Amerika met succes door de meest vermaarde orkesten uitgevoerd en velen beschouwen deze jonge telg van het oude muziekgeslacht zelfs als één van de grote „coming-men" in de wereld der internationaal-vermaarde componisten.

De tijd zal leren of zijn werken het repertoire houden. Maar de roem, die hij tot nu toe oogstte, wijst er in ieder geval op, dat de muzikale begaafdheid bij de Andriessens van de vierde generatie nog geenszins verminderd is.

Nederlands zwaargewicht! „Piet Edward" een Friese stamboekstier is aan Frankrijk verkocht voor liefst N*f*. 80.000.—! De zoon van deze stier was reeds eerder aan Engeland verkocht en bracht toen *f* 130.000.— op.

Een kus voor de Koningin

Het is de vierjarige Narelle Dick bijna gelukt de Britse koningin te kussen. Toen duizenden bewoners van Brisbane in Australië de vorstin keurig volgens het program huldigden, drentelde het meisje bij haar moeder vandaan en beklom langzaam de treden van het podium. Iemand wilde haar tegenhouden, maar Narelle ontglipte, liep lachend naar koningin Elizabeth, die toeliet, dat het meisje haar armpjes om haar heen sloeg. Maar toen was er een agent, die zich realiseerde, dat deze spontane bejegening niet in het feestprogramma voorkwam en Narelle daarom van de vorstin wegtrok.

Het kind is sinds de kroning geheel gefascineerd geweest door koningin Elizabeth. „Ze knipt alle foto's uit, die ze van de koningin kan vinden", vertelde Narelle's moeder.

New York. — De Amerikaanse sigarettenfabrikanten hebben het ministerie van landbouw verzocht een onderzoek in te stellen naar het verband tussen roken en kanker. Het verzoek is gedaan op het moment, dat door het ministerie een rapport is uitgegeven over een lichte daling van het tabaksverbruik en wel in de periode van 1953, waarin berichten verschenen over verband tussen roken en kanker.

Maria-boodschap

Op 25 Maart vieren wij het verhevenste ogenblik, het belangrijkste feit, het meest beslissend gebeuren van de wereldgeschiedenis. Want wat is er verhevener, belangrijker en meer beslissend voor het heil van de mensheid dan het feit, dat de tweede goddelijke Persoon van de allerheiligste Drieëenheid de menselijke natuur aannam in de schoot van de Maagd Maria?

Niet ten onrechte werd dit feest vroeger ook wel het feest der incarnatie genoemd. Als wij echter het onvergelijkelijk mooie evangelie van deze dag — het behoort tot de verhevenste openbaringen die de mensheid ten deel zijn gevallen — goed lezen, dan kan het ons niet verwonderen, dat dit feest tegenwoordig geheel als Mariafeest wordt gevierd. Nergens in de H. Schrift wordt er zo uitdrukkelijk en uitvoerig over Maria gesproken als in het eerste hoofdstuk van het Lucas' Evangelie, waaraan het evangelie van deze feestdag is ontleend.

Hier ligt ook de Bijbelse grondslag van de Katholieke Mariaverering, en hun die beweren, dat onze verering voor de Moeder van Christus zonder meer in strijd is met de Heilige Schrift, zouden wij willen vragen of zij dit eerste hoofdstuk van het Lucas' Evangelie ooit met onbevangen blik hebben gelezen.

Gelukkig wordt deze basis van de Mariaverering ook buiten de katholieke Kerk steeds meer erkend. Het doet ons goed, als wij b.v. bij een Gereformeerd theoloog van naam, handelend over Maria als „begenadigde onder de vrouwen", kunnen lezen: „De ganse voorbereiding der vleeswording in de voorafgaande eeuwen concentreert zich en voltooit zich nu als het ware in de verkiezing en begenadiging van Maria als moeder van Jezus. Maria is de gezegende onder de vrouwen. Zij heeft een ere ontvangen, welke aan geen ander schepsel te beurt is gevallen. Hoog gaat zij in onverdiende gratie haar geschonken, alle mensen en engelen te boven. Rome heeft dit terecht gehandhaafd; wie het ontkent, maakt geen ernst met de vleeswording Gods" (Bavinck, Dogmatiek III, p. 261).

Maria is de uitverkorene, in wie zich het onpeilbaar geheim der menswording Gods heeft verwezenlijkt. In haar is God de mens nabij gekomen en heeft onze verhoudingen aangenomen. Zij is waarlijk vol van genade en de Heer is met haar. Op haar woord daalt de kracht Gods over haar neder, de heilige Drieëenheid neigt zich tot haar en de Zoon neemt ons vlees aan in haar schoot.

Dit mysterievol gebeuren wordt door ons jaarlijks gevierd en in het Credo dagelijks beleden, zodat er voor ons enige bezinning nodig is om telkens weer te beseffen, dat wij hier staan voor een van de grootste mysteries van ons geloof. Alleen in geloof kunnen wij dit aanvaarden.

Wij kunnen ons dan ook terecht de vraag stellen, hoe groot wel het geloof van Maria geweest moet zijn om deze hemelse boodschap te kunnen aanvaarden, zoals zij dat deed. Het lijkt ons niet teveel beweerd, als men zegt, dat het geloof van Maria groter, veel groter geweest moet zijn dan het geloof van Abraham, dat ons in de H. Schrift zo dikwijls en terecht ten voorbeeld wordt gesteld, en waarvan St. Paulus schrijft: „Hij heeft tegen alle hoop in toch geloofd, dat hij een vader van vele volken zou worden.... En zonder in het geloof te verflauwen, peinsde hij over zijn uitgeleefd lichaam — hij was ongeveer honderd jaar oud — en over Sara's dode schoot. Neen hij heeft niet door ongeloof aan Gods belofte getwijfeld maar hij werd in zijn geloof nog versterkt, gaf eer aan God en bleef ten volle overtuigd, dat deze machtig is om te verwezenlijken wat Hij beloofd heeft" (Rom. 4: 18-22).

Abraham stond hier — menselijk gezien — voor een tegenspraak tussen Gods belofte van een talrijk nageslacht en Gods bevel om zijn enige zoon, het fundament van dat nageslacht, te offeren. Die tegenspraak moet echter wijken voor de kracht van zijn geloof in God, en door dat geloof kan hij zich spontaan onderwerpen aan God, en Zijn bevel ten uitvoer leggen. Hij wist wat hem te doen stond, en bovendien hij kende de zin van een offer. Dit gedeelte van de hemelse boodschap, die Abraham ontving, was voor hem duidelijk, want reeds Kaïn en Abel hadden de zin van het offer gekend. Toch blijft een dergelijke reactie, die alleen uit een zeer groot en oprecht geloof verklaarbaar is, voor ons adembenemend. Terecht wordt zulk een geloof in de H. Schrift meermalen geprezen en ten voorbeeld gesteld.

Als wij nu zeggen, dat het geloof van Maria menselijkerwijze gesproken nog groter geweest moet zijn dan dat van Abraham, dan berust die bewering op het feit, dat de boodschap, die Maria ontving, in haar geheel een absoluut mysterie, voor een mensenverstand volkomen onbegrijpbaar was. Naar inhoud en uitdrukking ging deze boodschap ieder mensenverstand te boven: God zou mens worden! Hij, Dien het heelal niet kan omvatten, zou zich opsluiten in haar schoot. Haar Zoon zou God zijn, want Zoon van de Allerhoogste genoemd worden.

Deze boodschap van „omnino inaudita" d.w.z. absoluut ongehoord, ondenkbaar en onbegrijpelijk. Hier schoot alle menselijk verstand te kort, en waar het menselijk inzicht niet kan reiken, daar is de weg vrij voor het geloof. En Maria had geloof, en wel een bijzonder groot geloof, dat haar in staat stelde spontaan als ontwijfelbaar zeker te aanvaarden wat haar door de engel werd aangekondigd. Zij wist dat de boodschap van de engel in vervulling zou gaan, dat zij in haar schoot zou ontvangen, een Zoon baren en Hem Jezus noemen. Het was dan ook geen uiting van twijfel, maar eerder verwondering toen zij sprak tot de engel: „Hoe kan dit geschieden, daar ik geen man beken?"

Tenvolle bereid Gods boodschap te aanvaarden en zich aan Zijn wil te onderwerpen, vraagt zij in die woorden slechts, hoe haar gezag zal moeten zijn. Abraham wist wat hem te doen stond — Maria wist dat niet!

De engel stelt haar gerust: de ontvangenis zal het werk van God zijn; haar zoon zal geen andere Vader hebben dan God, want de Heilige Geest zal haar op wonderbare wijze doen ontvangen.

Dit is wel het eenvoudigste, maar tegelijk ook meest duizelingwekkende antwoord, dat mogelijk is. Ook na deze woorden van de engel blijft het geheel één groot mysterie zowel voor Maria als voor ons — en zelfs Satan heeft het niet kunnen raden.

Bij God echter is geen ding onmogelijk! In dit besef sprak Maria haar onschokbaar geloof en diepe nederigheid uit in woorden, die alleen konden voortkomen uit de zuivere diepte van een volkomen op God gerichte ziel: „Zie de dienstmaagd des Heren, mij geschiedde naar uw woord".

Door zich dienstmaagd te noemen van de Heer, gaf Maria te kennen, dat zij zich geheel verliet op God, dat zij wilde wat God wilde en dat zij geloofde, dat deze geheimnisvolle boodschap Gods aan haar in vervulling zou gaan. Door haar „fiat" gaf zij zich geheel over aan God en nam het goddelijk Leven in haar schoot een aanvang. Zij stemde toe in volkomen vrijheid en uit een onvergelijkelijk geloof. Dat is haar eer en haar grootheid, en daarom prijzen alle geslachten haar zalig.

Voor ons mensen van deze tijd, die ieder gebeuren willen begroeten met een „waarom" en menen, dat alles de toets der redelijkheid moet kunnen doorstaan, is het goed zich van tijd tot tijd op een dergelijke manifestatie van spontaan, oprecht en groot geloof te bezinnen. En als wij dan bedenken, dat de menswording van Christus en dus onze verlossing afhingen van het „fiat" van Maria, dan kunnen wij op deze feestdag onze dankbaarheid en bewondering voor de Moeder-Maagd niet beter uitdrukken dan met de woorden van Elisabeth: „Zalig zij, omdat zij geloofd heeft".

D.M. Lankveld O.P.

Malenkov's eerste jaar

Malenkov, die een jaar geleden premier van de Sovjet-Unie werd, heeft zich niet zo'n krachtige positie weten te verwerven als zijn voorganger Stalin. In het Kremlin heeft de dictatuur van één man plaats gemaakt voor een collectief bewind. Malenkov schijnt ernstig rekening te moeten houden met de wensen van zijn naaste medewerkers, en niemand weet hoe de machtsverhoudingen liggen in de Russische regeringskringen. Deskundige waarnemers houden nog altijd rekening met de mogelijkheid van een omwenteling op het hoogste niveau want uit talloze symptomen meent men te kunnen opmaken dat het landsbestuur nog niet geconsolideerd is.

Malenkov schijnt door vijanden onder de legerautoriteiten bedreigt te worden. Weliswaar heeft ook de premier vooraanstaande aanhangers onder de leidende militairen, maar als hij het smeulende conflict op de spits zou drijven, zou er een openlijke scheuring ontstaan in het bevel over de landstrijdkrachten, met alle gevaren van dien. Insiders zijn van mening dat Malenkov moeite zal hebben zich op den duur te handhaven.

Als men achtereenvolgens nagaat in hoeverre in de afgelopen twaalf maanden de Sovjet-politiek veranderd is ten aanzien van de 1) de U.S.S.R. zelf, 2) de satelliet-staten, 3) Rood China en 4) het Westen komt men tot de volgende voorzichtige conclusies:

In materiële zin zijn de vooruitzichten voor het Russische volk sinds Stalin's dood, wellicht wat beter geworden. Zeven maanden geleden heeft Malenkov in een opzienbarende rede tot de Opperste Sovjet, een verrassende nieuwe economische politiek aangekondigd. De productie van gebruiksartikelen zou opgevoerd moeten worden, om aldus de algemene welvaart te bevorderen. De voorzitter van de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties, Raymond Scheyven, die kort geleden teruggekeerd is van een studiereis, naar Rusland, is tot de conclusie gekomen dat het levensniveau aldaar inderdaad voortdurend hoger wordt en dat er zich een indrukwekkende economie ontwikkelt.

Hij stelt evenwel vast dat deze „vooruitgang" bereikt wordt ten koste van de eerbied voor de menselijke persoonlijkheid, en met voorbijzien van alle geestelijke en religieuze waarden! De boeren hebben onder het nieuwe bewind wat betere levensvoorwaarden verworven. De landbouw-productie is gestimuleerd door gunstiger leveringsbepalingen. Volgens een correspondent van The Times is sedert de verdwijning van Beria [...]ember geëxecuteerd werd — het stelsel van de dwangarbeid enigszins verzacht, al zuchten er nog altijd tallozen in de Sovjet-slavenkampen.

In de satelliet-staten is er weinig veranderd gedurende het laatste jaar. De toestand is er eerder slechter dan beter geworden. De opstand van 17 Juni heeft geen verlichting gebracht in het lot van de Oost-Duitsers. Honderdduizenden vluchtten uit de Sovjetzone naar het Westen. En op de Berlijnse conferentie gaf Molotov de Oost-Duitsers geen hoop. In Polen nam de kerkvervolging in hevigheid toe, en in Hongarije werd vooral de boeren het leven bijzonder zuur gemaakt.

Tegenover Mao Tse Tung heeft Malenkov lang niet dat gezag waarover Stalin beschikte. Rood-China is allerminst een satelliet van de Sovjet-Unie geworden. Reeds bij de begrafenis van Stalin was het duidelijk dat de nieuwe regeerders in Moskou hun collega's te Peking met veel meer tact zouden moeten behandelen dan tevoren was gebeurd.

Ten aanzien van het Westen is de houding van het Kremlin niet veel verbeterd, vergeleken met vroeger. Aanvankelijk werd de wereld in het voorjaar van 1953 in verwarring gebracht door het merkwaardige „vredes-offensief" dat toen door de Russen gelanceerd werd. Maar toen er dit jaar eindelijk een viermogendhedenbijeenkomst plaats vond, gaf de Sovjet-Unie geen blijk de spanning tussen Oost en West te willen verminderen. Intussen was in Augustus van het vorige jaar bekend geworden dat Rusland ook over de H-bom beschikte. Moskou wilde echter geen contrôle op de atoombewapening toelaten.

De consequenties van Stalin's dood voor de internationale politiek zijn nog niet te overzien. In de communistische wereld hebben weliswaar reeds enige veranderingen plaats gevonden, maar wellicht staan ons nog veel ingrijpender verschuivingen te wachten dan die welke er vielen te constateren gedurende Malenkov's eerste jaar.

Bristol. — Op het Bristol fregat „Loch Lomond" is voor de tweede maal binnen drie weken schade ontdekt aan de electrische kabels. De politie van Bristol, waar het schip ligt, heeft verklaard, dat er geen aanwijzingen zijn, dat de jongste schade door sabotage is veroorzaakt.

Influenza, op zijn Hollands griep

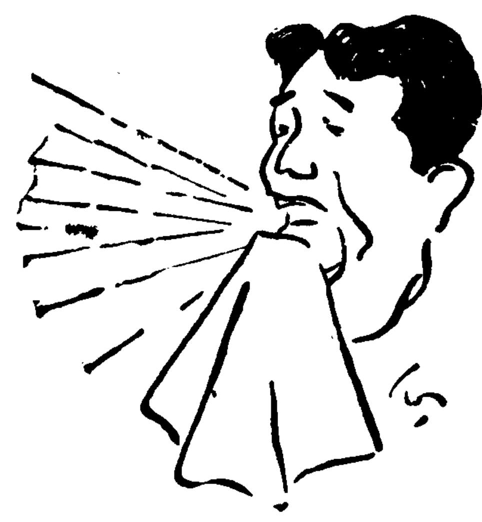
(Van onze medische medewerker)

Wie A zegt, moet ook B zeggen. In deze situatie voel ik mij, sinds ik u enkele weken geleden iets verteld heb over kouvatten. In deze donkere dagen van het zo lang mild gebleven winterseizoen zeggen wij zó vaak, dat wij een beetje grieperig zijn, dat het de moeite waard lijkt ook over griep eens meer in bijzonderheden te treden.

Griep is een ziekte die meestal voorkomt in epidemieën, die enige weken tot maanden kunnen duren en die in ons klimaat voòrkeur vertonen voor de wintermaanden. In het optreden dier epidemieën zit een zekere regelmaat. Na een uitbarsting duurt het gewoonlijk enkele jaren eer het tot een nieuwe epidemie komt. Met grotere tussenpozen breidt de griep zich over groter gebieden van de wereld uit, zo zelfs, dat wij dan met recht van een „pandemie" kunnen spreken. Gedurende de laatste jaren van de eerste wereldoorlog werd Europa door zulk een pandemie geteisterd, waaraan naar schatting 20 millioen sterfgevallen worden toegeschreven. Zoals u ziet is echte griep — het is onjuist om bij elke zware verkoudheid met een beetje koorts maar direct van griep te spreken — een zeer ernstige aandoening. Ook in ons kleine landje vielen in de winter van '50—'51 nog 1400 mensen aan de influenza ten offer.

Griep is een zeer besmettelijke ziekte. Door hoesten en proesten verspreidt de patiënt duizenden kleine vochtdruppeltjes, beladen met ziektekiemen, welke druppeltjes door anderen weer worden ingeademd. Na een incubatietijd van een tot twee dagen, dat is de tijd die er verloopt tussen het ogenblik, waarop men besmet wordt en het moment waarop de eerste ziekteverschijnselen optreden, wordt men plotseling rillerig, moe en ziek met alle onaangename verschijnselen van een zware kou. Soms overheersen klachten van buikpijn, diarrhee en misselijkheid.

Schijnbaar in tegenspraak met het voorafgaande moet ik nu vertellen, dat aan griep zonder meer niemand zal overlijden. Het zijn altijd de complicaties, die het groot aantal slachtoffers veroorzaken. Men kan zich voorstellen dat de verwekker van influenza de weerstand van de patiënt zodanig ondermijnt, dat de altijd aanwezige bacteriën, die zich tot nu toe als commensalen gedroegen, de kans schoon zien om in het nu weerloze slijmvlies van long en luchtpijpvertakkingen binnen te dringen om daar een kwaadaardige ontsteking te veroorzaken, die vroeger zeker bijna altijd de patiënten grafwaarts voerde. De moderne antibiotica hebben de krijgskans wel doen keren. Bovendien moet men bedenken dat complicaties als hier bedoeld alleen tijdens pandemieën, zoals de beruchte van 1948, optraden. Bij een ongecompliceerd verlopende influenza volgt spoedig herstel, al duurt het meestal lang eer de patiënten zich weer geheel „de oude" voelen.

De verwekker van al dit kwade heeft zich langen tijd schuil kunnen houden en is er zelfs in geslaagd de verdenking van de moord op millioenen op volkomen onschuldigen te werpen: streptococcen, pneumococcen en de z.g. influenzabacteriën. Eerst in 1933 werden de ware schuldigen door enkele Engelse onderzoekers op heterdaad betrapt. Van toen af weten wij, dat griep een virusziekte is. Zoals u weet is een „virus" een ziekteverwekker, die ettelijke malen kleiner is dan een bacterie en die met de gewone microscopen zelfs niet eens zichtbaar te maken is. Onder het electronenmicroscoop bleek het griepvirus in 1943 een min of meer ovale vorm te vertonen. Verdere onderzoekingen wezen uit dat men niet met één, maar met twee influenzastammen te maken had, die als influenza A- en B-virus bekend staan.

Niet alle griep is echte griep – Krijgen we massale inenting tegen griep?

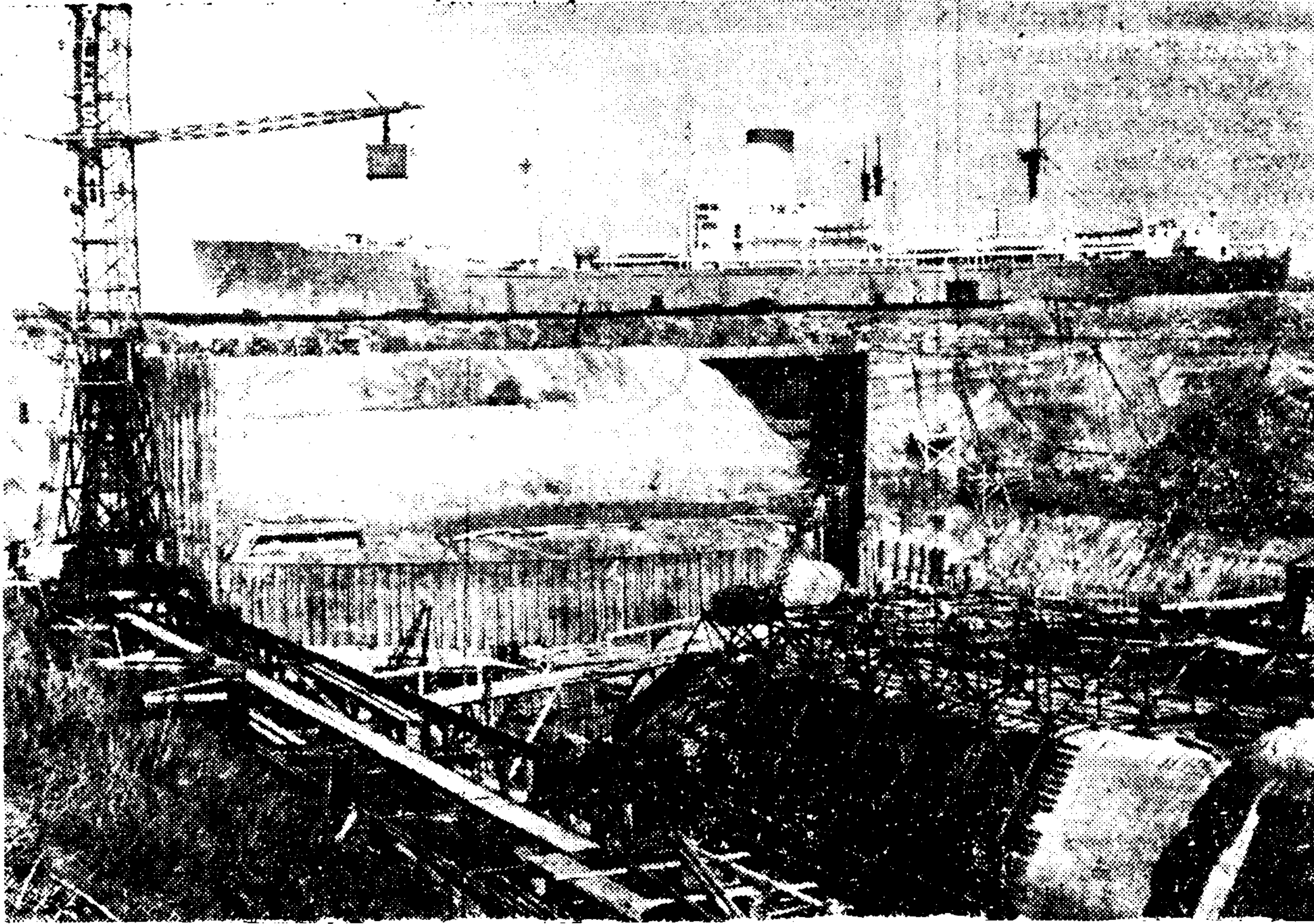
In 1940 is het aan een Australische geleerde gelukt het griepvirus te kweken en wel op bebroede kippeneieren, de gewone voedingsbodem trouwens voor virus. Deze ontdekking was heel belangrijk, want wil men met een virus gaan experimenteren, dan heeft men er behoorlijke hoeveelheden van nodig. Toen dit dus op deze wijze mogelijk gebleken was, kon men aan de bestrijding van de griep gaan denken. Met behulp van het in bebroede kippeneieren gekweekte virus heeft men een entstof bereid, die weliswaar haar ziekmakend vermogen verloren heeft, maar die wel bij de mens antistoffen kan opwekken tegen griep. Het vaccin wordt onderhuids ingespoten en geeft de betrokkene een volkomen bescherming tegen influenza. De inenting is geheel onschuldig. Gevaar voor hersenvliesontsteking, zoals dat wel eens (heel zelden) plaats heeft na pokkenvaccinatie, is er niet, is althans nog niet waargenomen. Met Marshallhulp zijn ook hier te lande bepaalde groepen gevaccineerd tegen een eventuele griepepidemie. Binnenkort zullen wij dus in Nederland ook uit eigen ervaring kunnen meespreken over vaccinatie tegen griep.

Om nu in het kort de inhoud van dit artikeltje nog even te resumeren: Echte griep komt eigenlijk alleen in epidemieën voor. Niet elke zware verkoudheid met flinke koorts, waarvan men in het spraakgebruik zegt dat het griep is, kan die naam met recht dragen. Mocht het in de toekomst weer tot een griepepidemie komen, dan staan wij in tegenstelling tot 1918 niet meer machteloos. De gevaarlijke complicaties kunnen wij met onze antibiotica voorkomen en wellicht zelfs wordt een nieuwe griepepidemie door massale inenting geheel onderdrukt.

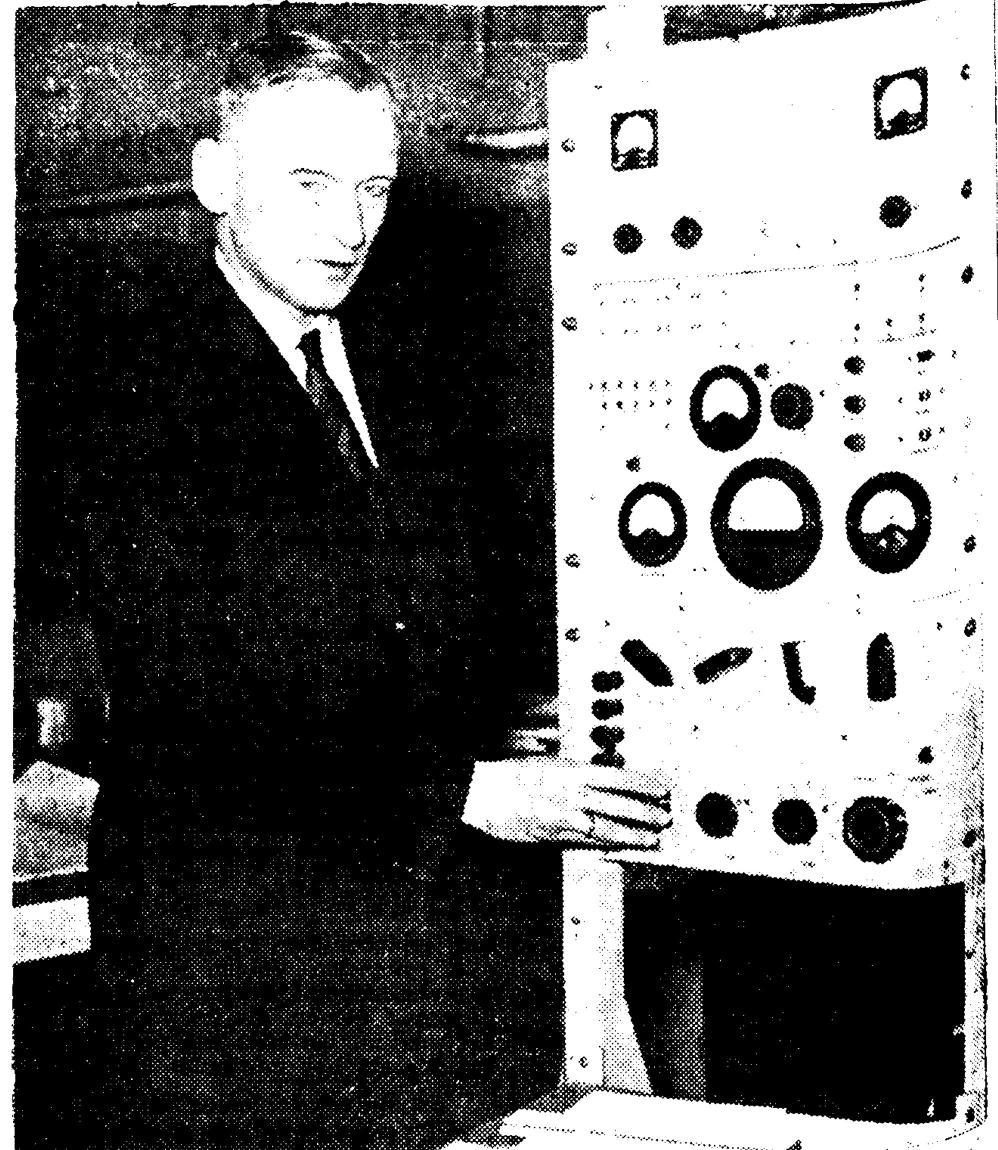
„Amigoe"-wereldnieuws in beeld

Nog een foto uit Oostenrijk, waar dezer dagen de „witte dood" opnieuw heeft toegeslagen en talrijke slachtoffers te betreuren zijn geweest. Het reddingswerk in het nog steeds door nieuwe lawines bedreigde land, ging inmiddels onverflauwd voort.

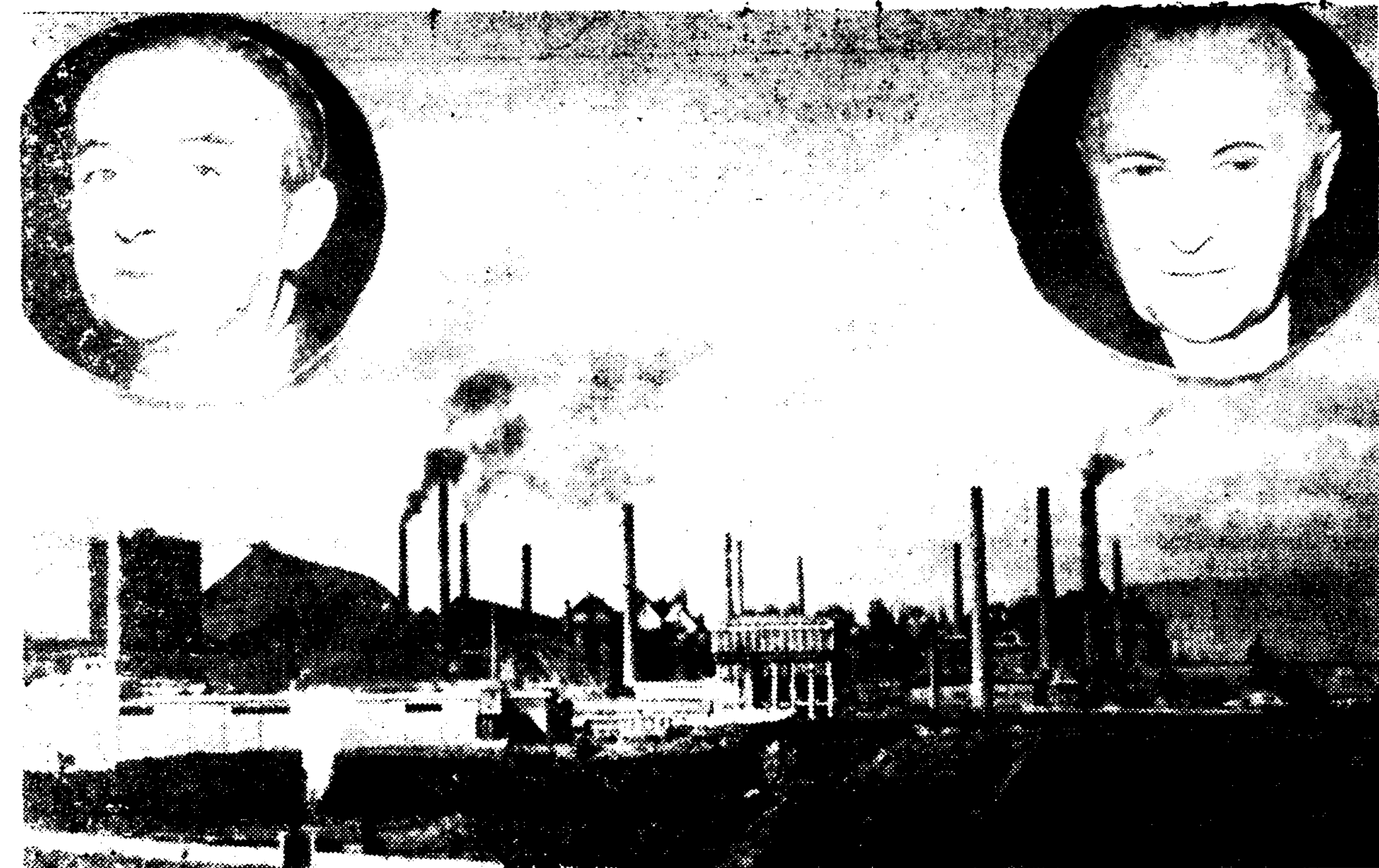

Een zeeschip vaart over de tunnel bij Velsen. De tunnelbouw te Velsen vordert sneller dan men verwacht had. Nú nog lijkt het of dit schip over een helling vaart, doch over enige jaren zal de bouwput, waarin de tunnel gemaakt wordt aan het oog onttrokken zijn en zal het verkeer over water en te land elkaar kruisen zonder elkaars hinderpaal te zijn.

Dezer dagen vierde Prof. Dr. C.J. Bakker, hoogleraar aan de Amsterdamse gemeente universiteit, zijn 50ste verjaardag. Prof. Bakker verwierf in binnen en buitenland grote bekendheid met zijn onderzoekingen op het gebied der kernenergie. Op de foto: Prof. Bakker bij een béta-spectrometer, waarmee bij electronen kan meten die door een radio-actief preparaat worden uitgezonden.

★ ★ ★

De besprekingen over het Saargebied. De West-Duitse bondskanselier dr. Adenauer en de Franse minister van buitenlandse zaken Bidault ontmoetten elkaar in Parijs. De beide staatslieden zullen trachten om een oplossing te vinden voor het veel omvattende Saar-vraagstuk.

Gerard Maarse, de snelste Nederlander op de 500 meter, verbeterde o.a. in Davos zijn eigen record met 1.3 sec.. Dit gebeurde in een duel met Finn Hodt. Hij kan op een schitterend seizoen terugzien, want zijn overwinningen hebben ertoe geleid dat hij Dolf van der Scheer van de vijfde plaats op de Nederlandse ranglijst heeft verdrongen.

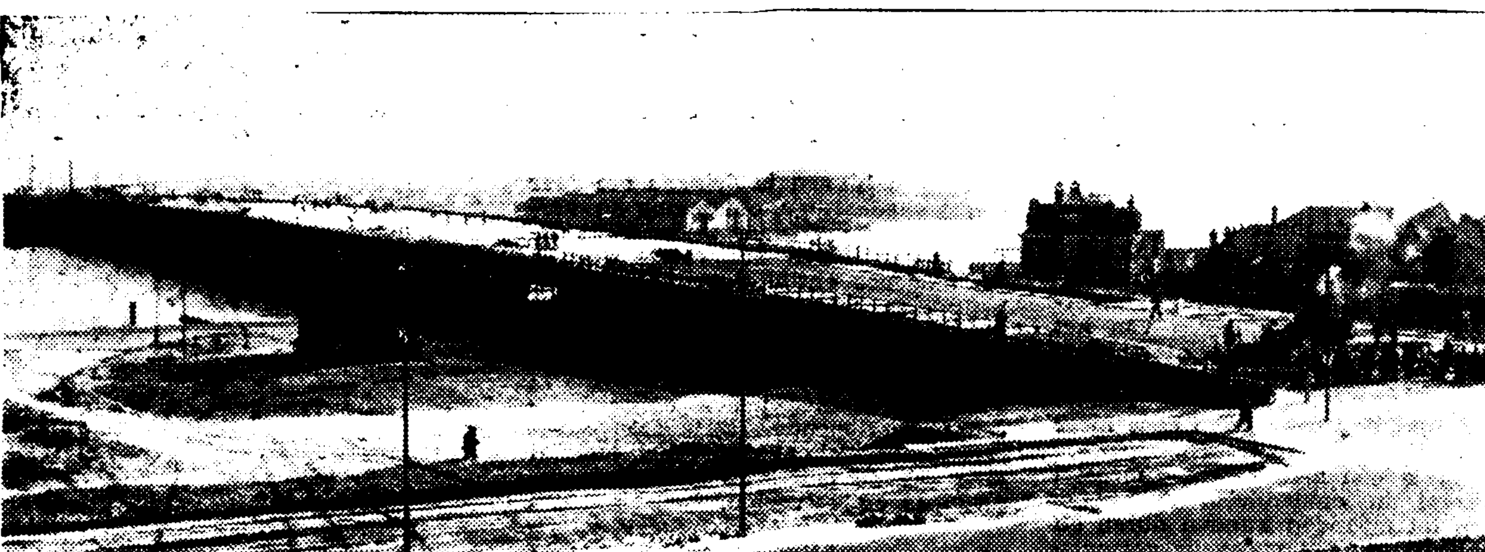

In Parijs vond in de Salon d'Horloge de conferentie plaats tussen Vietnam-afgevaardigden en de Franse regering. Links de Franse afgevaardigde en rechts die van Vietnam.

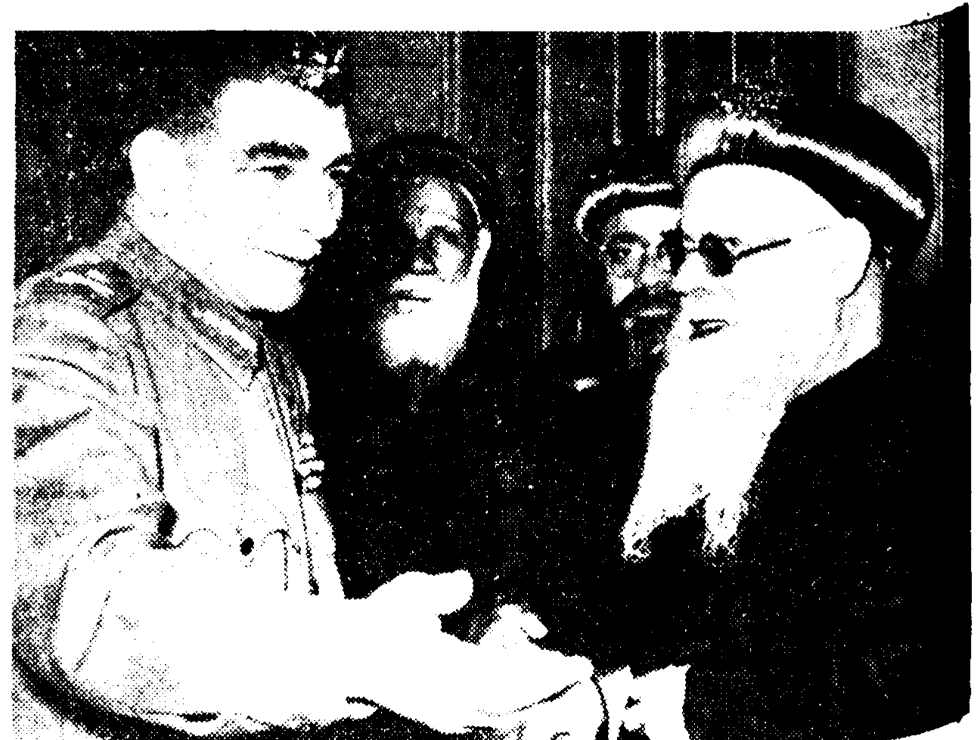
★ ★ ★

Slechts kort was het bezoek dat de West-Duitse bondskanselier, dr. Adenauer aan Parijs bracht om met Bidault de Saarkwestie te bespreken. Nog dezelfde dag reisde Adenauer door naar Griekenland. Op de foto: Dr. Adenauer neemt afscheid van Bidault na de bespreking.

Bruggenbouw in de Nederlandse hoofdstad. De laatste werkzaamheden, in de vorm van het aanbrengen van een asfaltwegdek, zijn begonnen aan de nieuwe brug bij de Rijnstraat te Amsterdam. De brug, die 2 April a.s. in gebruik zal worden gesteld, zal een belangrijke schakel vormen in de nieuwe verbinding tussen Utrecht en de hoofdstad.

Onlangs bracht de Koptisch Orthodoxe Patriarch, Amba Youssab, een bezoek aan President Naguib en feliciteerde hem met diens terugkeer als premier en president.

De lente nadert in Nederland. Na alle winterkoude lokt de eerste voorjaarsachtige dag velen naar buiten. Genietend van de weldoende zonnestralen en onder aangename kout, wandelen moeders met hun kroost door de Haarlemmerhout.

Dezer dagen had bij „Woeste Hoeve" op de Veluwe de herdenking plaats van de 117 slachtoffers die op 8 Maart 1945 na de aanslag op Rauter aldaar door de bezetter werden gefusilleerd. Na een toespraak van de burgemeester van Apeldoorn legden nabestaande bloemen bij het eenvoudige monument.

Dezer dagen brak een fikse brand uit in een der grootste Enschedese coöperatieve bakkerijen. Een gedeelte van het gebouw brandde geheel uit. De enorme pluimachtige rookontwikkeling deed denken aan een vulkanische uitbarsting.

Benjamino Gigli veroorzaakt gespannen toestand tussen koorzangers en hun pastoor

Het is in de parochie van Onze Lieve Vrouw van Altijddurende Bijstand in de Chasséstraat in Amsterdam gebeurd.

Daar is groot rumoer ontstaan tussen pastoor N. Velsenboer en het zangkoor onder leiding van de heer Bauer. De oorzaak van deze ruzie is het feit dat de pastoor tijdens een Lof ter ere van de H. Maagd Benjamino Gigli per gramofoonplaat een Ave Maria heeft laten zingen, terwijl het kerkkoor zelf een schoon Marialied had ingestudeerd. Ziehier het volledige verhaal:

Daar werd dezer dagen een noven gehouden ter ere van de H. Maagd en de pastoor vond het een goed idee om bij die gelegenheid per gramofoonplaat de klokken van Lourdes door de kerk te laten klinken en via hetzelfde technische hulpmiddel Benjamino Gigli het Ave Maria van Gounod te laten zingen. Dat klonk schoon en verheven. De gelovigen die devoot het Lof bijwoonden, waren geroerd door de prachtige stem en de zoete melodie van het beroemde lied. Maar op het koor ontstond in tegenstelling tot de zoete toewijding in de kerk groot rumoer. De zangers hadden onder leiding van dirigent Bauer en organist Bartelink een schoon Marialied ingestudeerd en op het moment, dat zij dit uit hun boordevol gemoed wilden laten opwellen, vulde de sonore stem van heer Gigli de gewelven van de kerk. De zangers keken verbaasd. Daar hadden zij niet van terug en zij vonden het geen stijl van pastoor Velzenboer. Met kwade gezichten verlieten zij het koor.

Het leek erop, dat zij in staking waren gegaan. Zangers kwaad en pastoor kwaad. Hoe zou dit zich oplossen? De zaak spitste zich echter toe. De pastoor hield voet bij stuk en zo deden de zangers. De organist kon naar huis gaan en de dirigent kon hem volgen. De volgende Zondag werd de Hoogmis opgeluisterd met volkszang. Maar men hoorde niet bij de schone klanken van het koor, dat de week daarvoor nog als een beste van gans Amsterdam van gans het land gold.

Intussen zijn beide partijen tegenover elkaar blijven staan. Dr L. Kat, directeur van de Koorschool van St Bavo in Haarlem en pastoor Jac Duyves, voorzitter van de R.K. Amsterdamse Korenbond, proberen te bemiddelen, maar thans zijn nog geen grote resultaten geboekt. De parochianen blijven voorlopig nog van goede

De honderdjarigen in Nederland

In de Decemberaflevering 1953 van de Maandstatistiek van de bevolking heeft het Centraal Bureau voor de Statistiek een aantal cijfers gepubliceerd over het aantal in Nederland aanwezige en overleden personen van honderd jaar en ouder in de loop van de laatste eeuw.

Uit deze cijfers blijkt, dat onze bevolking op 1 Januari 1953 46 personen (15 mannen en 31 vrouwen) telde die de tien kruisjes achter de rug hadden. Bij de eeuwwisseling, op 1 Januari 1900, waren er 10. Sindsdien hebben 2 personen de leeftijd van 106 jaar gepasseerd, nl. een vrouw overleden in 1935 (106 jaar en 1 maand, n. „Opoe" Tjaden uit Groningen) en een vrouw overleden in 1948 (106 jaar en 6 maanden, nl. „Opoe" Herfst uit Rotterdam). De oudste overledene hier te lande, ten aanzien van wiens bereikt leeftijd zekerheid bestaat, is een man van 110 jaar geweest, overleden in 189[illegible] (Geert Adriaan Boomgaard).

Nog zij vermeld, dat, voorzover thans bekend is, op 1 Januari 1954 12 mannen en 28 vrouwen 100 jaar of ouder waren en dat op deze datum de 104-jarige Chrisse Karnebeek-Baks (Chrisse-Meije) uit Eibergen de oudste inwoonster van Nederland was.

Foto's van Lidia Beria bleken niet echt

De 25-jarige Franca Louvie uit Milaan heeft een aanklacht ingediend tegen een Milanees, die een foto van haar had gepubliceerd met de vermelding, dat het de foto was van Beria's dochter Lidia. Onlangs deden geruchten de ronde, dat Lidia Beria, de dochter van de kort geleden terecht gestelde Russische politie-chef, uit Sjanghai in Italië was aangekomen.

Franca Louvie heeft verklaard, dat zij als naaister werkzaam is voor de vrouw van een zekere Margany, die beweert een Russische prins en vroegere klasgenoot van Beria te zijn. Margany had het meisje gevraagd een foto van haar te mogen nemen om die te publiceren bij een verhaal, dat hij had geschreven. Het meisje had dit toegestaan. Later zag ze echter haar eigen foto in een blad, met de vermelding, dat het de foto was van Lidia Beria. Ook de hoofdredacteur van het blad heeft een aanklacht tegen Margany ingediend.

Margany heeft thans verklaard, dat het verhaal van Lidia Beria's aankomst in Italië volkomen juist is, maar dat hij de foto's van Franca Louvie had verspreid om te voorkomen, dat Lidia Beria in handen zou vallen van communistische agenten."

Onaangenaam avontuur van Ned. familie in V.S.

Ontvoering van dochters voorkomen

Een Nederlandse emigrantenfamilie in de V. S. heeft in Los Angeles een avontuur beleefd, dat de arrestatie van een Amerikaanse handelaar in blanke slavinnen tot gevolg heeft gehad.

De familie Heydeman uit Utrecht, bestaande uit man, vrouw en twee dochters van resp. 16 en 18 jaar, had een voorlopig onderdak bij Nederlandse kennissen. De vader plaatste een advertentie, waarin vermeld werd, dat twee Nederlandse meisjes een betrekking zochten.

Hierdoor kwam de familie in contact met een man, zekere John, die vader Heydeman een betrekking bij de Paramount aanbood. Voor de beide dochters wist hij eveneens een betrekking. Vol vreugde werd deze mededeling ontvangen, maar toen de man, na een autotocht met de familie, ook met de dochters een tochtje wilde maken, rees de argwaan. Vader Heydeman wendde zich om inlichtingen tot de politie en toen bleek, dat de vriendelijke John juist uit de gevangenis was ontslagen en een straf had moeten ondergaan wegens handel in blanke slavinnen.

Toen John weer eens belde om met de oudste dochter uit rijden te gaan werd toestemmend geantwoord. Hij liep in de val. Rechercheurs grepen hem. John, die in werkelijkheid Jack Klestor heet, heeft bekend, dat hij beide meisjes naar Mexico had willen ontvoeren.

Gebruik benzine niet bij reinigen

Hoewel men voor het schoonmaken en ontvetten van metalen onderdelen in de techniek kan beschikken over reinigingsmiddelen als terpentina of white spirit, grijpt men nog vaak naar benzine, die sneller verdampt, waardoor het werkstuk vlugger droog is.

Dit snelle verdampen brengt echter het gevaar van tijdelijke (en plaatselijke) hoge dampconcentraties met zich mee, vooral als er benzine wordt gemorst. Deze branbare dampen kunnen door een sigaret, een vonk van een lichtschakelaar, ja zelfs door een wrijvingsvonk of door statische electriciteit tot ontbranding worden gebracht. Is ook op de kleding benzine gemorst, dan kan tevens deze kleding zodanig fel gaan branden, dat tijdig blussen vaak onmogelijk is.

Hoewel in woningen en werkplaatsen het gevaar van deze brandbare dampen groter is dan in de open lucht, blijkt uit het volgende recente ongeval, waarbij een monteur het leven verloor, dat zelfs op een steiger, tientallen meters boven de grond, benzinedampen gevaarlijk zijn.

Deze monteur was op 35 meter hoogte in een stalen constructie bezig bepaalde onderdelen met benzine te ontvetten. Het was koud en hij zat op een jutezak. Plotseling zagen andere arbeiders die jutezak naar beneden komen en brandend blijven liggen op een steigervloer, 28 meter boven de begane grond. De monteur klom daarna naar beneden en probeerde, samen met een collega, de vlam uit te trappen. Hierbij vloog zijn kleding in brand. De andere arbeider zocht naar middelen om de monteur te helpen, maar voor hij kon ingrijpen strotte deze — vermoedelijk onder de leuning door — als een brandende fakkel omlaag. Beneden heeft men de vlammen kunnen doven doch deze hulp mocht niet meer baten.

Niet bekend is hoe de jute in brand is geraakt; wel viel het op dat, toen beide mannen de brandende jute op de steiger waren genaderd, de monteur onmiddellijk in brand geraakte.

Klaarblijkelijk was ook op diens kleding benzine terecht gekomen. Had hij een minder vluchtig reinigingsmiddel gebruikt, dan was dit tragisch ongeval niet gebeurd.

Daarom wordt nogmaals ernstig gewaarschuwd tegen het gebruik van benzine als reinigingsmiddel, waar en onder welke omstandigheden dan ook.

SPORTIEF PLAKBOEK

Coppi's beeltenis „siert" grafzerk — Eerste winst voor Charlton — De waarde van een studiebeurs — Zatopek's faam in grammen gemeten — Fietsen en schoonheid kunnen samengaan — Aanval op oudste wereldrecord

De naam Coppi bent u in ons plakboek meer dan eens tegen gekomen. Erg verwonderlijk is dat nu ook weer niet, want rond deze merkwaardige Italiaan spelen zich zoveel gebeurtenissen af, dat men soms wel eens de indruk zou moeten krijgen, dat hij een zeer bijzondere figuur in onze moderne samenleving is. Als Coppi ruzie heeft met wie ook weet iedereen het de volgende dag. Is Coppi lichtelijk verkouden, het wordt prompt gesignaleerd. In Italiaanse steden zijn complete veldslagen geleverd, toen iemand in een gezelschap van verstokte Coppiaanse supporters de moed opbracht te beweren, dat een zekere Bartali een nog groter wielrenner zou zijn dan deze Coppi. En zelfs is het eens gebeurd, enkele jaren geleden in de Ronde van Frankrijk, toen de heren wielrenners een omweggetje over Italiaans grondgebied maakten, dat een van de aanhangers van Coppi een ietwat mulle weg opliep, op de knieën viel en het spoor kuste, dat de fietsbanden van de „campionissimo" hadden achtergelaten. Al de omstanders hebben zich er hoegenaamd niet over verwonderd. De gemoederen van al deze emotionele Italianen zijn thans echter in beroering gekomen, toen het testament van een eerzaam burger van Bologna werd geopend. De heer Ottavio Casadei, in leven kapper van beroep, heeft namelijk in zijn laatste wilsbeschikking bepaald, dat men zijn grafsteen zou sieren met een afbeelding van Coppi en met een knipsel uit een dagblad, waarin Coppi's overwinning in de wedstrijd om het wereldkampioenschap op de weg in geuren en kleuren werd beschreven.

Wereldrecord op de helling?

Het wereldrecord, dat Willy den Ouden in 1936, als achttienjarig meisje, heeft gemaakt op de 100 meter vrije slag, het oudste record dat de zwemwereld momenteel kent, is weer eens in het middelpunt der belangstelling geplaatst. Eva Gerard heeft namelijk verteld dat zij een poging wil doen het record te verbeteren. De naam Eva Gerard zal voor velen onbekend zijn. Zij is namelijk de echtgenote van een Belgische sportjournalist en heette voor haar huwelijk Eva Novak. Eva Novak, een van de meest bekende Hongaarse zwemsters, die in 1948 en in 1952 heeft meegewerkt aan de vele uitstekende successen voor de Hongaarse zwemploeg op de Olympische Spelen.

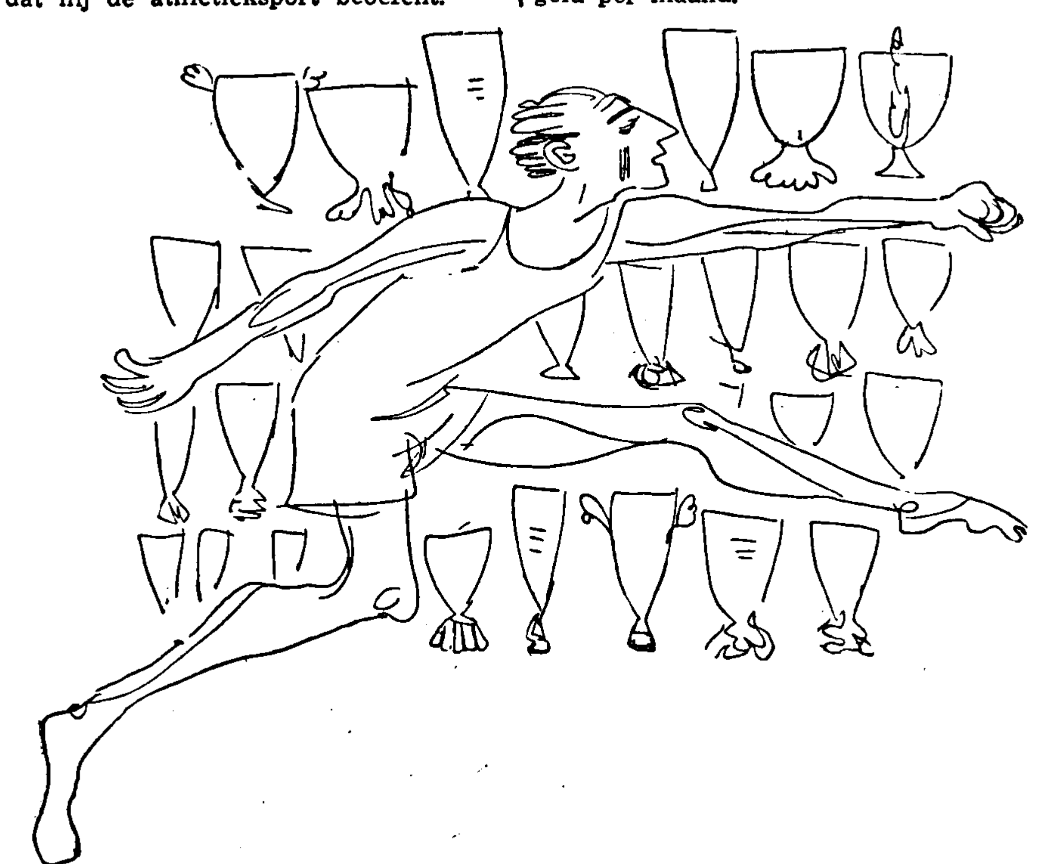
Eva Gerard nu meent te kunnen proberen het befaamde wereldrecord te verbeteren, omdat men haar heeft voorgerekend, dat zij eens een tijd van 1.4.8. zou hebben gemaakt. Het wereldrecord is 1.4.6. Zij heeft namelijk eens de 100 meter afgelegd in een tijd van 1.5.8., maar dat was in een bad van 50 meter. Op een 25 meter-baan zou de tijd volgens de deskundigen 1.4.8. geweest zijn. Stel, dat dit inderdaad zo is, dan heeft Eva Gerard de prestatie van Willy den Ouden het dichtst benaderd. De Deense zwemster Ragnhild Hveger heeft eens een tijd van 1.5.1. voor zich laten afdrukken. Een andere Deense, Grethe Andersen, kwam zelfs tot 1.5.0. en de Hongaarse Judith Temes heeft eens een zelfde tijd voor zich laten noteren. Het is nu de vraag of Eva Gerard, die inmiddels elke dag oefent in een van de Brusselse zwembaden, er in slaagt het oudste wereldrecord zwemmen te verbeteren.

Kilo's goud voor Zatopek

Over Zatopek, de man die wereldrecords aan de lopende band heeft verbeterd, weet men eigenlijk maar bitter weinig. Hij is kapitein in het Tsjechoslowaakse leger en dat is wellicht de reden voor de geheimzinnigheid, die er hangt rond deze athleet. Wat men van hem weet is, dat hij vele uren per dag oefent om in een goede lichamelijke conditie te blijven en dat hij watervrees heeft. Thans is een tip van de sluier heel eventjes opgelicht. In een onbewaakt ogenblik heeft Zatopek namelijk in Sao Paulo, waar hij aan wedstrijden heeft deelgenomen, verteld, dat hij voor een gewicht van tweehonderd kilogram aan bekers en medailles heeft gewonnen in de jaren dat hij de athletieksport beoefent.

„Studiebeurs"

Gordon Pirie, een van de jonge Britse afstandlopers, die vooral in het vorige seizoen tamelijk veel successen heeft behaald, heeft onlangs geweigerd in te gaan op een aanbieding van een van de Amerikaanse universiteiten om daar te gaan „studeren." Hij blijft rustig in Engeland en wil zich daar voorbereiden op de Europese kampioenschappen, die in Augustus worden gehouden. Door deze aanbieding is men er achter gekomen, wat een studiebeurs voor sportieve jongelingen op een der Amerikaanse universiteiten precies inhoudt. Dat is namelijk gratis onderdak, kleding en wat dies meer zij, voldoende studiemateriaal en bovendien vijftien dollar zakgeld per maand.

Resultaat van zuinig beheer

Charlton is een van de drie Londense clubs, die meer dan gewone bekendheid genieten in het wereldje van de voetballers. En zoals er ook in ons land lieden zijn, die, zonder de ploeg van hun hart ook maar één keer te hebben zien spelen, wekelijks vol belangstelling speuren in de lijst uitslagen van de Engelse voetbalcompetitie naar de gedragingen van Arsenal en Chelsea, zo zijn er velen, die eerst zoeken naar de uitslag van de door Charlton gespeelde wedstrijd voor zij zich werpen op het overige sportieve nieuws. Charlton is in tegenstelling tot Arsenal en Chelsea nimmer rijk geweest. Het heeft weliswaar ook de prachtige outillage voor zijn spelers en een imponerende bestuurskamer waar „hoge" gasten worden ontvangen, maar dat was dan ook alles. Een aantrekkelijk saldo op de bank was er niet. Nu is dat anders geworden. De manager Jimmy Seed, de voorzitter Stanley Glicksten en trainer Jimmy Trotter hebben de laatste jaren zulk een verstandige politiek gevoerd, dat de club een behoorlijke winst heeft kunnen maken. Dat is voor het eerst sinds een en twintig jaar. Charlton heeft de laatste tijd weinig of bijna geen nieuwe spelers gekocht. Het zocht de spelers voor het eerste elftal uit de jeugdige voetballers van de vereniging zelf. Bovendien heeft het geluk gehad. Het had een doelman van bijzondere klasse, Sam Bartram. Over enkele weken speelt hij zijn vijfhonderdste wedstrijd voor het eerste elftal van Charlton.

Magni rijdt voor een schoonheidssalon

In Frankrijk kan men het nog steeds moeilijk verkroppen, dat de Italianen er in geslaagd zijn de Franse wielrenners voor een goed deel de pas af te snijden bij het behalen van internationale successen. Men laat er dan ook geen gelegenheid onbenut om de Italianen de voet dwars te zetten. Een van Italië's bekendste wielrenners, Fiorenzo Magni, wil namelijk het komende seizoen gaan rijden voor een firma in schoonheidsartikelen. De Italianen zijn zelf ook wel even geschrokken toen zij van het besluit van Magni hoorden, maar zij hebben zich er al mee verzoend. De Fransen echter niet. Zij voeren momenteel een actie tegen Magni en zij hebben al aangekondigd in het komende seizoen niet deel te nemen aan wedstrijden, waaraan ook door Magni wordt deelgenomen. Wij zijn benieuwd.

Mexicostad. — In het voetbaltournooi op de Middelamerikaanse Spelen te Mexicostad won El Salvador met [illegible]—2 van Mexico.

De uitslagen van het basketballtournooi luiden: Puerto Rico verslaat Colombia met 70—56; Cuba verslaat de Dominicaanse Republiek met 87—58.

1716 Tom Poes en de wens werkster

1828. — Toen Tom Poes de volgende morgen wakker werd en uit het raam van zijn logeerkamer keek, zag hij tot zijn verbazing, dat de hele binnenplaats bedekt was met dezelfde zwarte, modderige voetsporen, die hij de vorige dag in de hall had gezien.

„Vreemd!" mompelde hij. „Gisteren was het daar nog schoon! Ik begin te begrijpen, wat de burgemeester bedoelde, toen hij zei, dat het hier niet pluis was. Maar ik zou wel eens willen weten, wat daarachter zit!"

Peinzend daalde hij de trappen af en bemerkte toen, dat er daar al druk gewerkt werd. Wijmpje was met dezelfde voortvarendheid als de vorige dag bezig, de hall te reinigen en Heer Ollie stond met dezelfde trotse glimlach toe te zien.

Maar de burgemeester, die naast hem stond, was somber.

„Daar hebt U het nu!" gromde hij. „Gisteravond alles proper en zuiver en nu weer dezelfde bende!

„Ach kom! Het is maar een handomdraaien werk!" sprak Heer Bommel luchtig.

„Zet er een werkster aan en het werk is al half gedaan, als U begrijpt wat ik bedoel!"

„U begrijpt niet, waar ik heen wil!" hernam de Heer Dickerdack. „Waar komt die rommel vandaan, wil ik weten! Gisteravond was alles schoon en vanmorgen weer dezelfde smeerpijperij. Wie is hier vannacht bezig geweest? Dáár gaat het om!"

Heer Bommel's gelaat betrok. Aha! Daar gaat het om!' herhaalde hij en verviel toen in een tobberig zwijgend.

Tom Poes was intussen de binnenplaats opgelopen en bekeek nu ingespannen de vreemde voetsporen......

HET DEFTIGE PLEIN

door

Louise Andrews Kent

11)

Het linker is beter dan het rechter; dat is een schelp, zoals die op vreemde stranden te vinden moeten zijn.."

Hij wandelde ernstig een paar keer om Diana heen, terwijl hij met zijn groene jongekatjes-ogen haar linkeroor begluurde.

„Let maar niet op hem," stelde Polly voor. „Hij is niet goed wijs maar het is ongevaarlijk."

Peter begon plotseling te lachen.

„Maar.... maar nu begrijp ik het pas," zei hij. „Dit is natuurlijk dat onaantrekkelijk provinciaals nichtje uit East Alcott in Vermont. En er werd me gezegd dat ik maar niet naar beneden moest komen voor de thee.... daar zit een moraal in deze geschiedenis, wat ik je zeg. Als ik niet laat thuis was gekomen omdat ik zo zelfzuchtig was om een van de grootste meesterwerken die ooit aan maestro Lobanov's blik en veger ontsproten met me mee te willen slepen, dan had ik haar niet gezien. Maar nu is de arglist beloond en de deugd is weer bedrogen! Zo zit het dus, prinses Lobanov!"

„Je moeder zag Diana deze middag ook voor het eerst," merkte Polly op.

„Mijn moeder heeft iets van een zigeunerin in zich en het zou me niet verbazen als ze door het ei of koffiedik of de kaart al een massa van Diana had geweten," meende Peter. „Zeg, Polly, wat moeten we daarnu mee beginnen? Ik hoor de schreden van deftige dokters over de trappen gaan — en straks komt Hare Hoogheid hier met gevolg binnen rukken. Dat lijkt me haast te veel voor een arm meisje van het platteland. Wat vind jij?"

Polly stond op, en zei dat ze veronderstelde dat de achtertrap nog bruikbaar was; en een ogenblik later klom Diana, achter haar en Peter aan, langs de smalle treetjes van en wenteltrap die zonder onderbreking naar Peter's atelier voerde.

Toen de prinses eindelijk met dokter Dusenbury en zijn jonge assistent, beiden even fraai uitgerust, opgestoomd en gestreken, de eetkamer binnen kwam, vond zij er tot haar genoegen niemand meer die op een of andere wijze de aandacht der geneesheren had kunnen afleiden. Zelfs mevrouw Shatswell en mevrouw Clifton hadden hun magen verzadigd en waren vertrokken. En de moederlijke intuïtie van de prinses was op dat ogenblik niet sterk genoeg om haar te verraden dat boven Diana vastberaden zei: „Maar ik wil niet geschilderd worden als een beschimmelde broodkorst."

„Dan zal ik mijn stijl een beetje veranderen," zei Peter vrolijk. „We zullen Maandag beginnen."

Polly Shatswell, die door het grote raam uitkeek naar de spiegelende lichten langs het water van de rusteloze rivier, zei over haar schouder: „Dat is de moeite waard, Diana. Toen hij mij in het mosgroen schilderde zei hij nog, dat hij zijn stijl niet zou veranderen al zou Rembrandt zelf binnenkomen en aanbieden om het hem voor te doen."

„Dat is al lang geleden," zei Peter haastig.

„En of," stemde Polly toe, „al minstens een jaar."

Haar stem was nog even licht en vrolijk, maar Diana meende er nu ook nog een andere toon in te herkennen — iets van spijt of weemoed.... maar die werd overstemd door Peter. „Wij zullen Maandag beginnen. Neen, Dinsdag. Maandag moet ik de stad uit. Dinsdag. Maestro Lobanov heeft gesproken. Hij vergist zich nooit."

Later bleek, dat maestro Lobanov het voor deze keer toch bij het verkeerde eind had.

Zij vroegen haar — dat wil zeggen: Peter vroeg haar, en Polly viel hem bij — om mee te gaan naar de bioscoop, om mee te gaan bier dringen bij de Hofbrau, om op het Bunker Hill-monument te klimmen bij maanlicht. Op de bedenking dat er geen maan was, antwoordde Peter dat hij er een aan zou laten steken. Maar op al deze voorstellen zei Diana, dat zij de avond met haar oom wilde doorbrengen.

Ze moesten haar laten gaan. Op het ogenblik, dat zij beneden kwamen, was de dokter juist bezig de prinses ten afscheid de hand te kussen. Zij had zich voor deze gelegenheid voorzien van haar Europese glimlach, die enigszins Mona Lisa-achtig was en die zij gewoonlijk droeg bij haar slepend huisgewaad. Toen Peter met Diana beneden kwam, verstijfde die glimlach en veranderde in de uitdrukking van een sphinx die slecht nieuws hoort. Het was een blik, die Peter liet besluiten om eerst maar de meisjes thuis te brengen en dan nog een straatje om te lopen.

Peter en Diana brachten eerst Polly naar huis; Diana ontdekte, dat zij ook op het plein woonde, bij Bertram Shatswell en tante Bessie. Het was nog geen etenstijd, en daarom ging Polly nog maar even mee om Diana naar huis te brengen, en daarna brachten Peter en Diana Polly wéér naar huis. Na deze wederzijdse beleefdheden wandelden zij met zijn drieën naar de rivier om er naar de golven en het vage schijnsel van de neonlichten aan de overkant te kijken. Peter's haar werd door de wind recht opgezet, en hij huiverde. En dus ging Diana deze keer werkelijk naar huis, behoorlijk begeleid natuurlijk, en daarna staken Peter en Polly nog eens [illegible] Shatswell's [illegible]

Voor de deur vroeg Polly, kortaf: [illegible] Maandag [illegible] betekent dat iets, Peter?"

Hij knikte.

„Zou je kans maken?"

„Het is een armoedig baantje waar ik op ga solliciteren," zei Peter, en in zijn stem was niets meer terug te vinden van het luchthartige dat Diana er in had gehoord. „Niet veel bijzonders — maar het is altijd nog beter dan hier op dat atelier zitten en met verf knoeien en van top tot teen afhankelijk zijn van Hare Hoogheid.... Maar ik ben bang dat ik niet veel kans maak. Ze kunnen er dozijnen krijgen die er beter voor geschikt zijn dan ik."

Ze stonden nu in het portiek, waar zij niet gezien konden worden van het plein af — hoewel er geen levende ziel op het plein te bekennen was, behalve dan een cynisch-uitziende zwarte kat met een wit vlekje op één oog. Die kat nam geen notitie van de lange pauze in het gesprek, en ook niet van de verandering in Peter's stem, toen hij eindelijk zei: „Maar ik zal volhouden, tot ik iets heb. Tob maar niet...." noch van Polly's blij: „Nee, Peter. Ik vertrouw op je. Veel geluk."

Het enige waar de kat, als een kat met principes en een gezonde dosis eigenbelang, naar luisterde, was het openspringen van het slot. Toen zij dat hoorde glipte zij tussen de benen van de enige prins van het Paul Revere-plein door en verdween haastig in de deuropening.

Aan de overkant van het plein was Diana bezig de fluwele japon met de bontmouwen aan te trekken. Haar oom had opgebeld dat hij laat thuis zou zijn, maar zij dacht dat hij het aardig zou vinden om het te zien als zij thuiskwam.

Zij bleef tot middernacht opzitten, maar ten slotte ging zij naar bed en hij kreeg de japon dus niet meer te zien.

HOOFDSTUK VIII

De hoge zijden

Nicholas Joceleyn gebruikte die Maandagochtend voor een poging om Diana iets van Chinees porselein te leren. Hij kwam er zover mee, dat hij tegen de middag op kon merken: „Er zijn dommere meisjes dan jij in de wereld."

Tegen lunchtijd kwam Polly binnenvallen, zo nonchalant alsof zij Diana al jaren kende, en bleef zonder veel uitnodigingen mee-eten. Het denkbeeld, dat Polly haar aardig vond, maakte Diana verlegen en opgewonden tegelijk.

Nicholas Joceleyn scheen te begrijpen hoe zij zich voelde.

„Ik ga wat rusten," zei hij. „Jullie meisjes kunnen beiden tegelijk praten, en dat kan ik niet bijhouden. Verlies vooral geen minuut," voegde hij er aan toe, terwijl zijn ogen onder de borstelige wenkbrauwen ondeugend flikkerden.

Zij volgden zijn raad op. Polly, die sinds haar ouders stierven, altijd bij de familie van haar oom Bertram Shatswell had ingewoond, stelde Diana er van op de hoogte, hoe 'n nederige worm, als zij, het leven van het plein beschouwde.

Het leven van een nederige worm scheen op die manier nogal opwindend, vond Diana; zij wilde er nog meer van horen, maar Polly moest naar haar betrekking. Zij werkte op een uitgeverskantoor.

„Dat lijkt me aardig werk," zei Diana, „daar zul je wel veel interessante mensen door ontmoeten."

„Bedoel je schrijvers?' informeerde Polly, terwijl zij haar hoed op haar haren drukte zonder zelfs een blik in de richting van de spiegel.

Diana bedoelde schrijvers.

„Het is met schrijvers net als met [illegible] Bill er op nahoudt," vond Pollq; „ze zijn op hun [illegible] zijn. Ben je al op de boekententoonstelling geweest? Daar zijn iedere dag lezingen van bekende auteurs."

„Nee, ik ben er nog niet geweest, maar...."

„Ga er dan ook maar niet heen. Schrijvers moet je lezen."

[illegible] verzachtte haar laatste opmerking met een glimlach. Als zij glimlachte was zij bijna knap te noemen, want dan vertoonde zij een kuiltje in haar wang en een rijtje prachtige, witte tanden. Diana vond het jammer dat ze weg moest, maar nadat Polly de tweede knoop van haar jas door het derde knoopsgat had gehaald en twee verschillende handschoenen, waarvan de een wat groter en donkerder was dan de andere, had aangetrokken, vertrok zij.

Nicholas Joceleyn had voorgesteld die middag een ritje door Boston en omgeving te maken, opdat Diana de stad waarin zij nu woonde wat beter zou leren kennen. De auto, die hij daarvoor besteld had, verscheen al spoedig na de lunch. Er zat een chauffeur in, die meer op een geestelijke leek dan de meeste geestelijken. Diana was al ingestapt en Nicholas Joceleyn was daar juist mee bezig, toen er een tweede auto het plein op kwam snorren.

Meneer Clifton stapte er uit. Hij had zijn aktentas in zijn hand. Boven op zijn hoofd balanceerde een hoge hoed. Die hoed was óf niet het rechtmatig eigendom van den heer Clifton, óf zijn hoofd was gegroeid sinds hij hem kocht. Hij rukte hem haastig van zijn hoofd af, en er bleef een dikke rode striem op zijn bleek voorhoofd achter.

Diana herinnerde zich plotseling, hoe gespannen de prinses haar gevraagd had naar het hoofddeksel dat meneer Clifton droeg, toen zij hem voor de eerste keer ontmoette. Nicholas Joceleyn scheen echter niets geheimzinnigs te zien in de glimmende zijden cylinder, die meneer Clifton zo zorgeloos weer terug op zijn hoofd plaatste.

„O — Clifton," zei hij, „ik had je al opgegeven. Het is braaf van je om het nog te brengen, anders hadden we nog tot morgen moeten wachten."

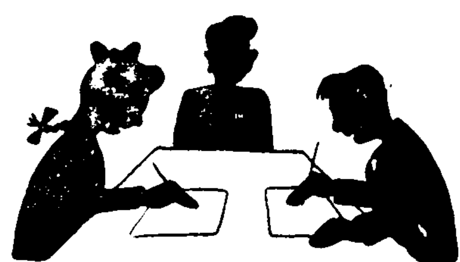
„Je zei Maandag, nietwaar?" beet meneer Clifton. „Morge, jufr'Joceleyn. Zal u niet lang ophouden."

Er kwamen nog twee bediende van zijn kantoor achter hem aan; zij droegen geen hoge hoeden, maar zij wandelden zo plechtstatig alsof zij er wel een hadden.

„We moeten drie getuigen hebben, niet?" zei meneer Joceleyn. Hij keek even zoekend rond, en wenkte dan de chauffeur-geestelijke. „Daar kan jij wel voor dienen, Murphy. Kom ook maar even binnen."

Meneer Clifton redde zijn hoed nog bijtijds van een tuimeling in de goot, bekeek hem even afkeurend, en zette hem in een even gevaarlijke hoek weer op het hoofd. Toen marcheerde hij, aan de zijde van Nicholas Joceleyn, de stoep op, terwijl hij de aktentas [illegible] langs zijn lichaam zwaaide.

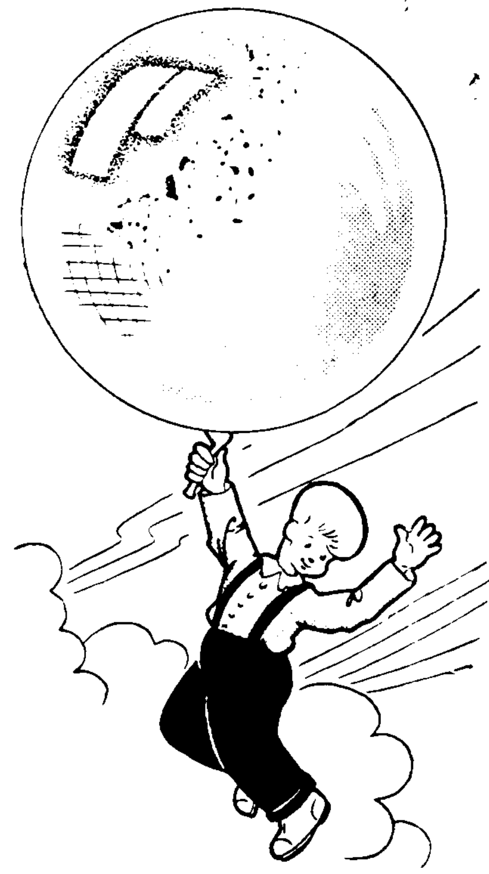
(Wordt vervolgd)

AMIGOE VAN DE JEUGD

Jantje's Luchtreis

„Ga hier maar lekker in 't zonnetje zitten, Jantje", had moeder gezegd.

Jantje was erg ziek geweest en mocht nu van de dokter even in de tuin zitten.

Wat fijn zat je hier. De zon was lekker warm en de vogels zongen vrolijk in de bomen.

Nu kon hij ook de nieuwe stenen pijp eens proberen, die hij van vader had gekregen om bellen te blazen.

Al drie weken had de pijp naast zijn bedje gelegen, maar in huis kun je nu eenmaal geen bellen blazen en de dokter wilde niet hebben, dat Jantje naar buiten ging.

Nu zat hij dus eindelijk buiten. Moeder had een bakje met zeepsop voor hem neergezet. Voorzichtig begon Jantje zijn eerste zeepbel te blazen. Wat een mooie kleuren kreeg die! Nu maar laten vliegen. Hup, daar ging z'n eerste bel de lucht in; het leek wel een ballon! Jantje keek hem na zover hij kon en begon toen aan de volgende. Waar zouden ze allemaal terechtkomen? dacht hij. Ik zou best eens met een echte ballon de lucht in willen en dan naar vreemde landen zweven. Hij deed even zijn ogen dicht. Nu kon je het in je gedachte al zien. Een grote ballon met een mandje er onderaan en Jantje er in. Alle mensen uit de buurt stonden om hem heen en wachtten tot hij vertrok.

Daar ging hij. De mensen riepen: „Hoera!" en zwaaiden naar hem. In de tuin zag hij vader en moeder staan. „Dag!" riep hij. „Voorzichtig zijn, hoor!" hoorde hij z'n moeder nog roepen.

Maar neen, dacht Jantje; dat gaat zo toch niet en hij stopte z'n pijp weer in het zeepsop en begon te blazen. Oei, wat een grote bel werd dat; Pfff, pfff, deed Jantje en steeds groter werd de bel. Hij was nu al zo groot als z'n hoofd en nog blies Jantje door: pfff, pfff. O, nu was de zeepbel al groter dan Jantje zelf.

Zachtjes schommelde hij heen en weer, tot plotseling de wind even speels om de hoek van het huis kwam kijken.

Hij wilde wel spelen met die mooie bel. Hij pakte hem op en.. floep, daar ging de bel met de pijp er aan de lucht in.

„Mijn pijp.... mijn pijp!" riep Jantje en rende er hard achteraan.

Hij kon nog net het einde van de pijp pakken. Met beide handen hield hij het vast en trok met alle macht, maar de zeepbel vond dat vliegen wel leuk en vloog over het dak van hun huis heen. Jantje wilde zijn pijp niet verliezen. Dus hield hij hem stevig vast en vloog mee.

In de diepte zag hij hun huisje liggen en daar was 't huis van Kees, z'n vriendje. Wat leuk klein was dat alles nu. Ze kwamen bij de molen. De wieken draaiden vrolijk rond. Even zakte de ballon. Jantje schrok er van. Als de wieken hem raakten, zou zijn ballon, die toch maar een zeepbel was, stuk gaan en dan viel Jantje naar beneden, misschien wel in de sloot. Maar gelukkig, ze waren nog juist hoog genoeg en gingen over de wieken heen.

Verder vlogen ze weer. Nu zag hij de zee en het strand, waar hij de vorige zomer met vader en moeder had gespeeld. Hij zag de grote schepen onder zich varen. De mensen op het dek zwaaiden naar hem. De kapitein liet de stoomfluit even gaan. Toeoet!! deed hij.

Jantje hield de pijp even met één hand vast en met de andere zwaaide hij terug, maar toen de ballon even begon te schommelen, pakte hij vlug de pijp weer met beide handen beet.

Een grote witte zeemeeuw kwam recht op hem af. Jantje werd er bang van.

„Wie ben jij en wat is dat voor een ding?" vroeg de meeuw.

„Ik ben Jantje en dat is mijn ballon, meneer meeuw", antwoordde Jantje beleefd.

„Zo!" antwoordde de meeuw, „en waar moet jij naar toe?"

„Dat weet ik niet, meneer. Ik heb deze zeepbel geblazen, maar toen hij wegvloog, nam hij mijn pijp mee en die heb ik pas van vader gekregen."

„Wat zei je daar? Een zeepbel?" lachte hij. „Maar nu wil je mij zeker voor de mal houden; het is toch een ballon?"

„Neen, heus, meneer de meeuw" zei Jantje, „het is een zeepbel en ik heb hem zelf geblazen, maar kom er alstublieft niet zo dichtbij, want als u hem raakt, gaat hij stuk en val ik naar beneden.".

„Ik geloof er niets van", zei de meeuw en kwam dichterbij om eens goed te kijken. „Wat jammer, dat mijn bril stuk is, anders kon ik beter zien."

Jantje kreeg 't benauwd van angst.

„Pas op, pas op!" schreeuwde hij; maar het was al te laat. De meeuw, die niet goed kon zien, omdat zijn bril stuk was, had met zijn snavel een gaatje in de zeepbel geprikt en..... pang! weg was de ballon.

Jantje tuimelde naar beneden. De pijp hield hij nog stevig vast. Onder hem zag hij de grote golven van de zee. De meeuw was van schrik weggevlogen en schepen waren er niet te zien.

Helemaal alleen was Jantje nu en hij viel en viel maar. Hij hoorde nu de zee ruisen. Wat werd hij bang. Wat zou er met hem gebeuren? Vader had eens verteld van grote vissen, die mensen opaten. Hij begon te schreeuwen van angst. „Moeder! moeder!"

Toen opeens werd hij opgepakt en hoorde hij moeders stem die zei: „Wat is er, Janneman? Je schreeuwde zo!"

Jantje keek heel verwonderd rond. Waar was hij nu? In de tuin! En daar lag zijn pijp in het zeepsop.

Moeder begon te lachen. „Ja, jongen", zei ze; „je bent in slaap gevallen; dat gebeurt wel vaker als je pas ziek geweest bent; en toen heb je zeker gedroomd. Kom maar mee naar binnen, dan krijg je een glas melk met een lekker stuk koek en dan moet je mij maar eens vertellen, wat je daarnet droomde."

Blij ging Jantje met zijn moeder mee naar binnen en vertelde haar van zijn luchtreis. J.B.

Francien Mulder	1	BOEK
Waldemar van Eyma	1	BOEK
Elly Day	80	punten
Eric Dovale	95	"
Eddy v. Dongen	95	"
Rudy Vonsee	85	"
Aurelio Martis	75	"
Marléne Berénos	75	"
Theo Vonsee	70	"
Ronald Casseres	60	"
Robert Sanches	60	"
Ivy Dovale	65	"
Gerlinda Grep	50	"
R. Lopez Penha	45	"
Huub Moeniralm	45	"
Philomena Martina	45	"
Wilda Curiel	65	"
Frans Algra	45	"
Oswin Casseres	55	"
R. Servage	45	"
Lenny Arron	95	"
Albert Davelaar	65	"
Donald Davelaar	65	"
B. Snik	85	"
M. v. Langeveldt	40	"
Ingrid Pluim	50	"
Ronald Pluim	50	"
M. Campagnard	70	"
F. Vijzelman	60	"
Elio Borgschot	40	"
Oscar Day	30	"
Marie L. Capriles	30	"
Raymond de Windt	30	"
Silvia Maduro	30	"
Hans Gout	30	"
Edmund Perry	40	"
Faustina Frank	30	"
Stanley Davelaar	30	"
Paulientje Vissers	30	"
Hubert Salas	30	"
Vicky Ramos	60	"
R. Devid	30	"
Hannibal Sprock	30	"
G. de los Santos	25	"
Oscar Ugueto	25	"
Ise Dovale	35	"
Frank v. Dongen	35	"
Lilian Chocolaad	15	"
Rotilio Rijsenburg	15	"
Gerrit Albertina	15	"
Elvia Emerentiana	15	"
H. Rijzenburg	15	"
Maria Römer	15	"
Geisla Truideman	15	"
Joice Henriquez	15	"
Erro Villareal	15	"
H. v. Sprang	25	"
Gladys Day	15	"
Marlene Deira	25	"
Jan van Sprang	35	"
A. Natzijl	15	"
Ivan Ramos	35	"
Jean L. van Opstal	40	"
Rodion v. Eijma	60	"
Isidra Borgschot	10	"
Virginia Vonsee	10	"
Vilma Rijna	40	"
Mevris Pijpers	10	"
Carla Floridas	10	"
Georgetina Pluim	30	"
Edeltrüd Juda	40	"
Paul van Dongen	10	"
Mildred King	20	"
Joyce Perry	20	"
Enny Wever	10	"
Arline Ugueto	20	"
Rene Ugueto	20	"
Harold v. Eijma	50	"
S. Casseres	30	"
Ivy Ignacio	30	"
Delia Arron	40	"
Orsine Kamperveen	40	"
Emerita Gerard	30	"
Jan Masthoff	20	"
Raquiel Ramos	20	"
Adelgonda Juda	30	"
Carlos Kranwinkel	20	"
Roy de Vries	10	"
Merle van Eijma	30	"
Marlene Kamperveen	30	"
Reina Dongen	20	"
Hella Chundro	10	"
Gilbert Reijes	10	"
Iris Dovale	10	"
Aida Dongen	20	"
Norman Ugueto	10	"
Lino Virginia	10	"
George Richardson	10	"
Kiki Bernardus	10	"
Wanda de Freitas	20	"
Jenny Fraai	10	"
Mirtha Casseres	20	"
Franklin Sanches	10	"
Ivonne Chin Sue	10	"

De droom van Daro, de durfal!

Rubart met de wijze man! Zou hij een verrader zijn! Nee, hij zendt Rubart weg. „Hij heeft het goed met ons voor," fluistert Daro

Rubart verdwijnt in de duisternis; de oude man haast zich naar de grot en spoort Daro aan weg te gaan, want Rubart zoekt de bijl.

Hij wijst hem op een lage tunnel, die op uitkomt. Daro dankt hem. „U bent een goede vriend voor ons geweest," zegt hij hartelijk

Spoedig staan zij in het daglicht, maar opeens houden ze stil, er dreigt gevaar. Vlak onder zich horen zij stemmen

Als ze naar beneden kijken, zien ze drie van Rubart's mannen. Daro, niet gauw verslagen, zegt de jongens een grote sneeuwbal te maken

Ze rollen die naar een helling aan de voet waarvan zich de bandieten bevinden en op Daro's bevel geven ze hem dan een zetje

Met steeds groter vaart rolt hij de helling af en komt op de zeerovers terecht. Dezen tollen, verblind door de sneeuw, over elkander heen en de drie vrienden hebben het terrein vrij

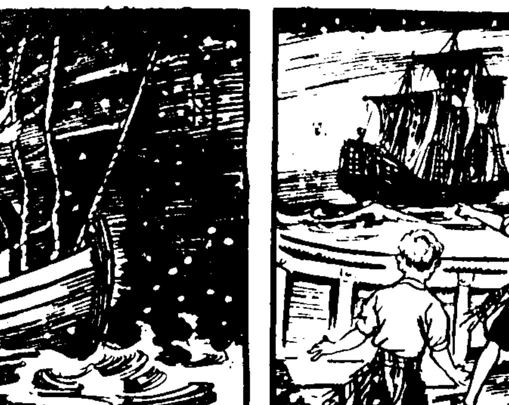

Ze rennen naar hun roeiboot en bereiken die bijtijds, hoewel de zeerovers hen dicht op de hielen zitten. Ned duwt het bootje af en als hij er zelf inspringt, juicht hij: „Hoera! 't Is gelukt, kapitein!"

Spoedig hebben ze De rappe Jager bereikt, maar juist als hij aan boord wil klimmen, denkt Daro aan zijn bijl. „Ik heb de bijl niet, jongens," zegt hij; „waar kan hij gebleven zijn?"

Blijkbaar is de bijl achtergebleven. Eenmaal aan land zien ze Rubart's schip met volle zeilen zee kiezen. „Rubart heeft beslist de bijl," meent Daro en hij roept: „Hij mag niet ontkomen, jongens!"

Brief van Tante Corry

Beste neefjes en nichtjes,

Tante Corry is heel blij, dat de Kinderkrantfamilie iedere week groter wordt. Deze keer is het Ivonne Chin Sue, die mee wil doen en meteen al haar oplossing ingestuurd heeft. Ivonne, je ben van harte welkom hoor. Ik maak je mijn compliment voor je mooi geschreven briefje. En de oplossing was ook goed hoor. Dat betekent dus al direct 10 punten. Natuurlijk mag je raadsels en moppen insturen. Maar ik kan je niet van te voren al beloven, dat die ook in de Kinderkrant komen. Want er zijn heel wat kinderen die nu en dan iets insturen en wij kunnen natuurlijk niet alles in de krant zetten.

Ook Ingrid Hose vraagt of zij zich bij de neefjes en nichtjes mag aansluiten. Wel, Ingrid, je bent even welkom als Ivonne. Zorg, dat je altijd blijft meedoen, ook al heb je eens een beetje pech zoals deze keer. Want je oplossing was........ bijna goed. Wat je fout hadt? Kijk maar eens naar de oplossing dan merk je het gauw genoeg.

Neefjes en nichtjes, die papagaai van de vorige keer was een vergissing, hoor. Want je wist immers niet wat je in de hokjes moest invullen. Dus Francien Mulder moet zich er maar niet al te bezorgd om maken. Haar oplossing was goed. En dat niet alleen. Want ze heeft na loting ook een boek gewonnen! Francien, gefeliciteerd, hoor!

Edeltrud Juda (die haar oplossing ook goed heeft) stuurde een leuk briefje met een paar raadsels. Een daarvan wil Tante Corry hier even aan alle neefjes en nichtjes doorgeven. Het luidt: „ik hang, maar toch loop ik. Wie ben ik?"

En tenslotte is er nog een gelukkige, die 100 punten bij elkaar heeft. Het is Waldemar van Eyma, die nu eveneens een mooi boek krijgt.

De oplossing van de vorige puzzle luidt:

A = de letter R.
B = Purper
C — Tol

En nu maar weer eens jullie krachten beproefd op het nieuwe raadsel. Zo iets zullen jullie nog niet vaak hebben opgelost. Doe je best en zorgt, dat je er allemaal 10 punten bijkrijgt. Oplossingen moeten vóór Dinsdag 30 Maart zijn ingezonden.

WELK INSTRUMENT BESPELEN DEZE LUI?

